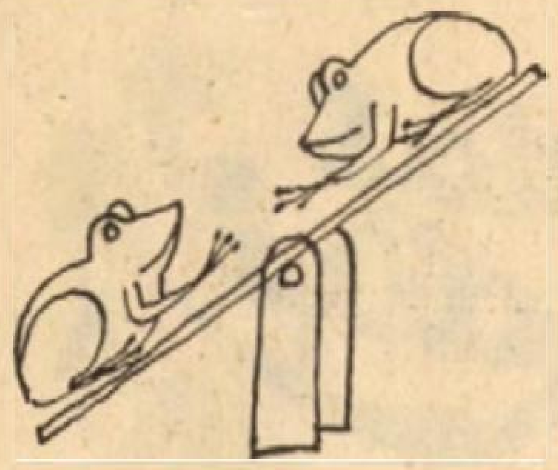
XVIII. évfolyam 22. szám. Ára: 1 forint 1962. május 31

Toncz Tibor rajza

PÁRIZSBAN — Mondd, kisfiam, te milyen szakmában akarsz sztrájkolni, ha megnősz?

METEOROLÓGIAI LIBIKÓKA

A jelentés
Szól eképpen:
„Közzétesszük,
Hogy e héten
Az idő a
Strandnak kedvez,
Az évszaknál
MELEGEBB lesz!"

Pár nap múlvá
Jelentés jő:
„Ciklont hoz a
Jövő hétfő.
Az idő a
Sínek kedvez,
Az évszaknál
HIDEGEBB lesz!"

Úgy várok egy
Jelentésre,
Csak már jönne,
Csak ne késne,
Mely így szólna:
„Dirndlit elő!!
Az idő, az idő végre
Az évszaknak
MEGFELELŐ!"

K. Tóth Lenke

TE IS ÉRTED, KELEMEN ?..

De sokszor eszembe jut Kelemen!

Ő volt az osztály leggyengébb tanulója. Nem egy lángész — mondták róla jóakaratúan. Ugyanabban a padsorban ült, mint én, két vagy három paddal a hátam mögött. Még ma is látom kerek fejét, hosszú nyakát, vizenyős szemeit. ha új anyagot tanultunk, a tanárok rendszerint megkérdezték:

— Kelemen, te is érted?

Ilyenkor felállt a padban, és csodálkozva, réveteg mosollyal körülnézett, mintha csak azt kérdezte volna: hol is vagyok? Midőn megpillantotta a katedrát, a táblát, a tábla előtt álló tanárt, leesett az álla a meglepetéstől, és úgy is maradt még jó sokáig.

— Te is érted, Kelemen?

A fiú nem felelt, jámbor, biztató mosoly ült az arcán. Ez volt minden, amit nyújtani tudott.

— Kérdeztem valamit: érted te is, Kelemen?

Száz eset közül kilencvenkilencben nem értette. A tanárok újra és újra elmondták az anyagot, a szájába rágták, a fejébe verték.

Mi addig unatkoztunk: legyeket fogdostunk, beszélgettünk, vagy szerelmesleveleket írtunk, és vártuk, mikor megyünk tovább az anyagban. Kelemen pedig állt a padban, vagy a tábla előtt, és szaporán bólogatott, hogy érti, ó, hogyne, aztán kiderült, hogy nem érti, és minden kezdődött elölről...

Mondom, az utóbbi időben gyakran gondolok Kelemenre. Ha egy könyv előszavában azt olvasom: „Senkit se tévesszen meg F. X. Eaton ragyogó stílusa, pompás mesélőkedve, az író valójában zsákutcában van" — akkor tudom, hogy ez a mondat nem nekem szólt, hanem Kelemennek. Szinte hallom, hogy az előszó írója azt mondja:

— Kelemen, te is érted?

Vagy: ülök a moziban, nézem a filmet, a főhős azt mondja, miközben mutatóujjával a mellére bök:

— Én most elmegyek!

És tényleg elmegy: veszi a kalapját, kabátját, kimegy a szobából, látjuk, hogy végigmegy a hosszú előszobán, lenyomja a kilincset, kilép, aztán gondosan becsukja maga után az ajtót, és visszaszól:

— Elmentem!

Rögtön Kelemen jut az eszembe. Tudom, hogy a hosszú, unalmas képsor, ezek a mondatok Kelemennek szóltak. Nem lepődnék meg azon sem, ha a film hőse visszajönne és azt kérdezné:

— Te is érted, Kelemen? Én elmentem!...

Hátrafordulok a moziban: várom, mikor áll fel valamelyik zsöllyéből, lassan, csodálkozva, arcán réveteg mosollyal.

Vajon mi lett vele?

Olvasok az újságban egy útijegyzetet. A cikkíró több hasábon keresztül arról lelkendezik, hogy milyen szép város Los Angeles, aztán a cikk végén hozzáteszi:

„Nem szabad azonban elfeledkezni arról, hogy Los Angeles nemcsak a gyönyörű kirakatok, a luxusvillák, a pompás paloták városa, van itt nyomornegyed is: düledező házak, viskók, vityillók."

Érted, Kelemen?

Te is érted?

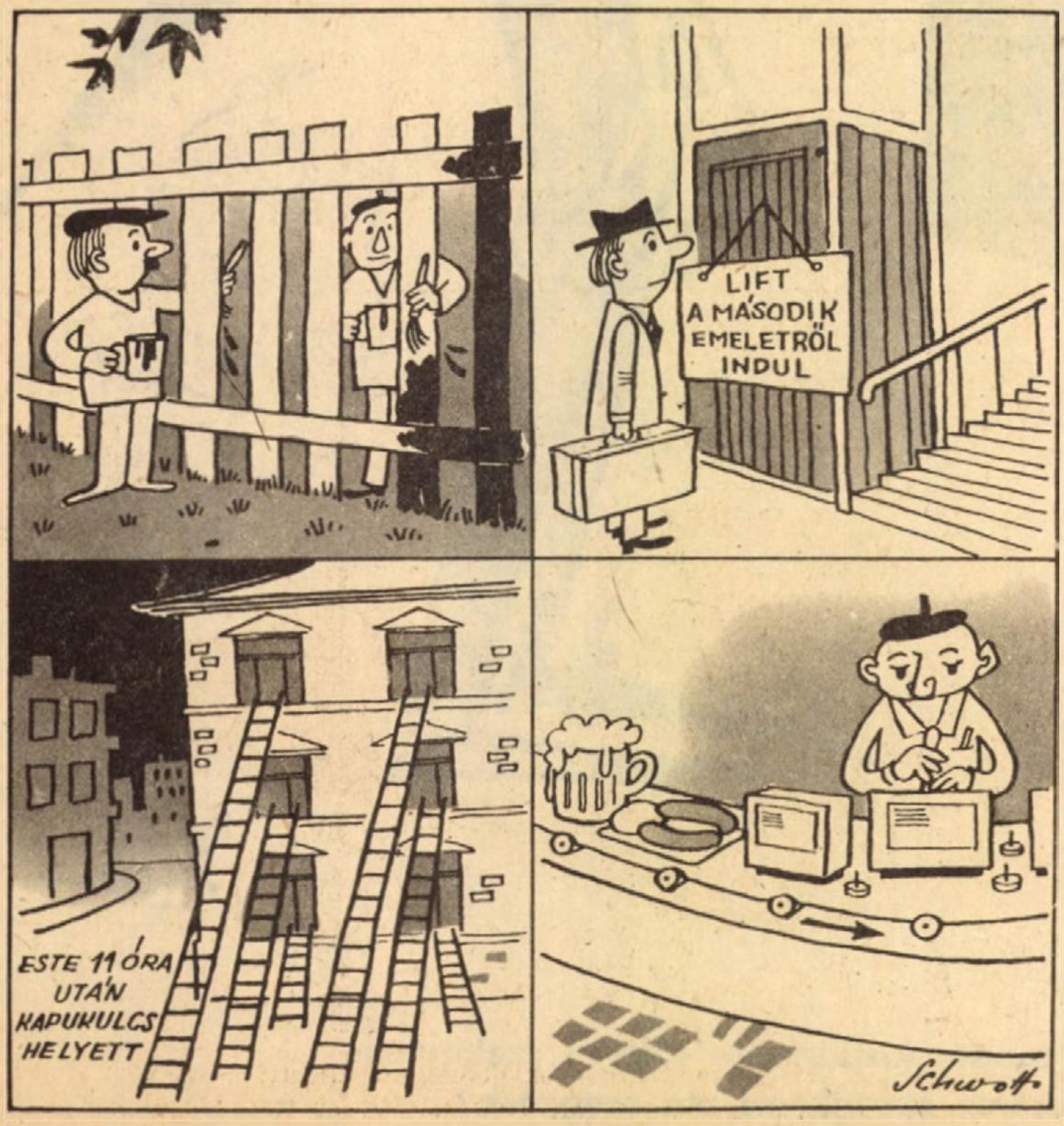
Ez neked szól! Ne feledkezz meg arról, hogy Los Angeles nemcsak a...

Mi addig unatkozunk: legyeket fogdosunk, beszélgetünk, vagy szerelmesleveleket írunk, és várjuk, hogy mikor mehetünk tovább az anyagban...

Mikes György

Szervezés kérdése az egész!

Schwott Lajos rajza

Televízió

Tele van a szobám
s vízióként látom,
Kropacsek szivarja
hogy ég székkarfámon.
Lábasné kutyája
szőnyegemet rágja,
Nagyék Gyurikája
ráült a dísztálra.
Holnap Rudolf-nap van,
Kropacsek névnapja:
Televíziómat
ajándékba kapja!
S jövő csütörtökön
én nevetek nála,
pipámnak parazsát
a markába rázva.

Rádió

Ha akarom szól, ha akarom nem,
ellenkezője: a feleségem!

B. K.

Nincsen új a nap alatt

Hivatali ügyben a távoli Észak-Bakhsisztánba szólítottak, ahol dolgom végeztével felkerestem az addig csak levelezésből ismert Kücsüg effendit. Hosszú beszélgetésünket, két munkaruhába öltözött, szerszámládás bennszülött zavarta meg; a helybeli Légtisztítógép Kiszerelő Vállalat küldöttei, akiket házigazdám az ott dívó „Na végre!" — köszöntéssel fogadott, és elpanaszolta nekik, hogy a légtisztító gép több helyen szétment, e tárgyban eddig háromszor interpellált, de eredmény nélkül. A két bennszülött szakhi egy ideig ájtatosan nézte a mennyezetet, aztán elmormolták a számomra érthetetlen Alkorán két komor szuráját, majd távozni készültek. Ám ekkor meglepő dolog történt; Kücsüg effendi kiegyenesedett, kék színű hivatalos papírt rántott elő, mire legnagyobb bámulatomra az addig álmodozó szakhik, szemkápráztató gyorsasággal tevékenykedni kezdtek; repültek az alkatrészek, szerszámok, fémlapok, hegesztők, és félóra múlva a bennszülöttek, hazai szokásuk szerint, tenyerüket a szívükre téve, mély meghajlással jelentették, hogy a munka elkészült, és a bülbül madár lágy dalát utánozva eltávoztak. Kücsüg effendi kikísérte őket. Kíváncsiság fúrta az oldalam, de idegen lévén, nem kérdezősködhettem. Folytattuk hát a bakhsisztáni közerkölcsök fejlődéséről kezdett szerfölött érdekes beszélgetésünket.

Alig húsz perc múlva, három szerszámokkal felszerelt bennszülött jelent meg, akiknek Kücsüg effendi elpanaszolta, hogy a házrenoválás folyamán az összes szomszédainak kicserélték, vagy megjavították a használhatatlan ablak redőnyeit csak éppen az övét nem, mert nála csak egy süket és mindkét karjára béna öregasszony volt odahaza. Csodálkozásomra ez a három bennszülött is az Alkorán komor szuráival kezdte — fájdalom, ezeket sem értettem meg —, de nem is volt sok időm jelentésükön töprengeni, mert Kücsüg effendi hirtelen felpattant, teljes magasságában kiegyenesedett, megvakarta a fejét, egy újabb kék színű hivatalos papírt rántott elő és fenyegetően meglobogtatta. A hatás leírhatatlan volt. A bennszülöttek feltépték az ablakokat és egymáson keresztül gázolva kifeszítették a málló redőnyroncsokat, s mialatt mi tovább folytattuk a bakhsisztáni közerkölcsök hovafejlődéséről kezdett érdekes beszélgetésünket — vadonatúj sárga redőnyöket szereltek fel minden ablakra, majd kezüket a szívükre szorítva és a bülbül madár hajnali énekét utánozva távoztak.

Kücsüg effendi őket is kikísérte. Visszatérése után tovább beszéltünk. Mintegy háromnegyed óra múlva két bennszülött lépett be szerszámos ládával, ekkor azonban lejárt az időm, sajnos nem várhattam be az újabb fejleményeket, sietve elbúcsúztam és távoztam, abban a reményben, hogy a csodatevő papírral kapcsolatos — egyelőre érthetetlen — tapasztalataimat, hazám javára és a szocializmus fejlesztése érdekében értékesíthetem — felszálltam a hosszújáratú repülőgépre.

Amint hazaérkeztem, rejtélyes észleleteimmel elsőnek Hájjalkent Leo barátomnak számoltam be, aki hirtelen félbeszakított: — Miféle ábra volt azon a papíron?

— Miféle?... Hát egy vörös félhold.

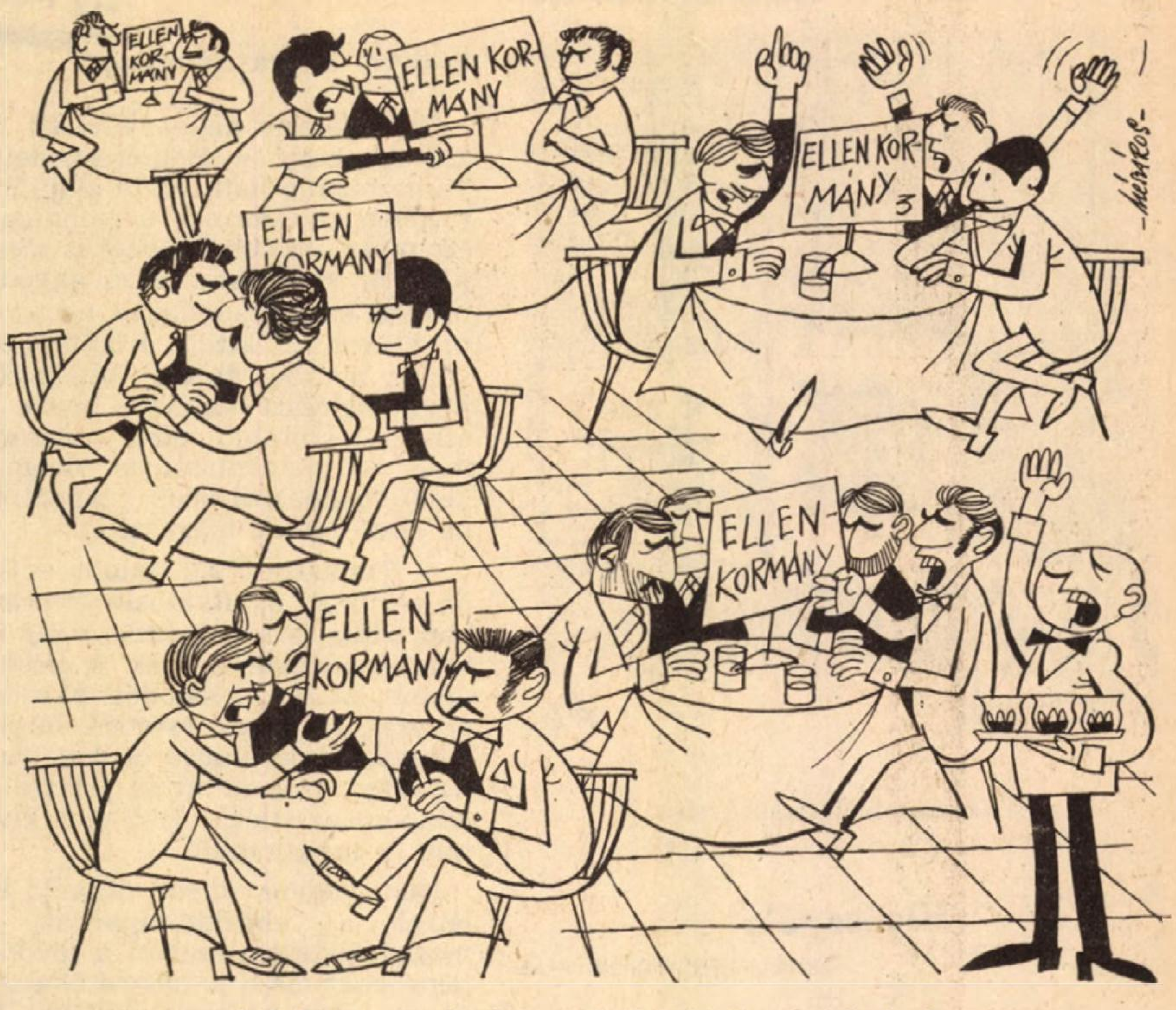
— Ahá! Hiszen ez a bakhsis, te szerencsétlen! Bakhsisztán hivatalos fizetési eszköze; egy bakhsis egyenlő húsz maravédi, egyenlő negyven rhupo!

És én már azt hittem bejelenthetem újításnak.

Kőműves Imre

Egy dél-amerikai presszóban

Mészáros András rajza

– A bal 4-es asztal miniszterelnökét kérik a telefonhoz!

MINDENFÉLE

Sokan nem akarnak másokat meghallgatni, holott a természet külön szervet fejlesztett ki erre a célra.

*

Néha az abszolút tudás helyett meg kell elégednünk egy szerény alibivel. Nem tudom például, hogy ki teremtette a világot, de az biztos, hogy nem én.

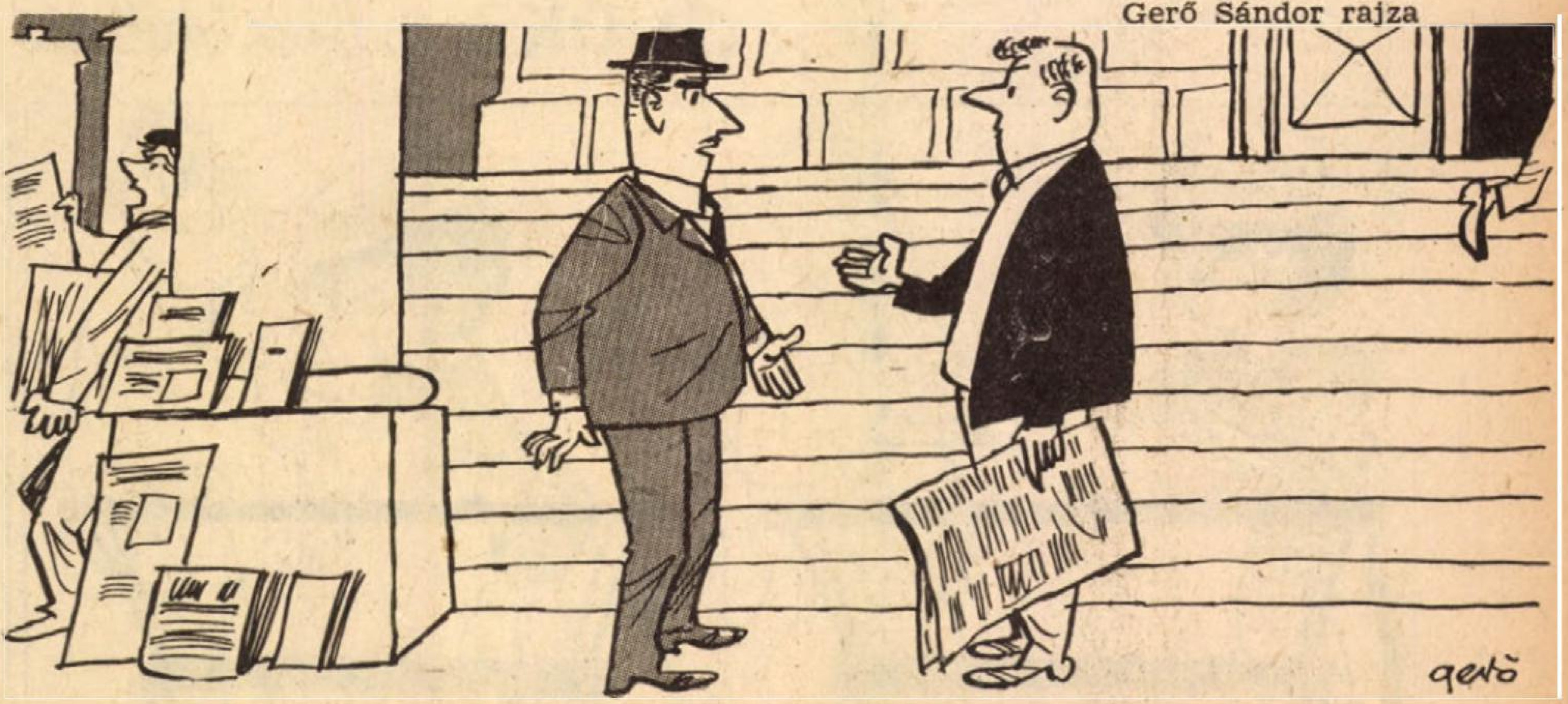
*

A legújabb feltevés szerint Napóleont megmérgezték, mégpedig arzénnal. Milyen szerencse, hogy a waterlooi és más csaták elesettjei nem tartják ilyen bizonytalanságban az utókort.

F. L.

Salant életfogytiglani börtönre ítélték

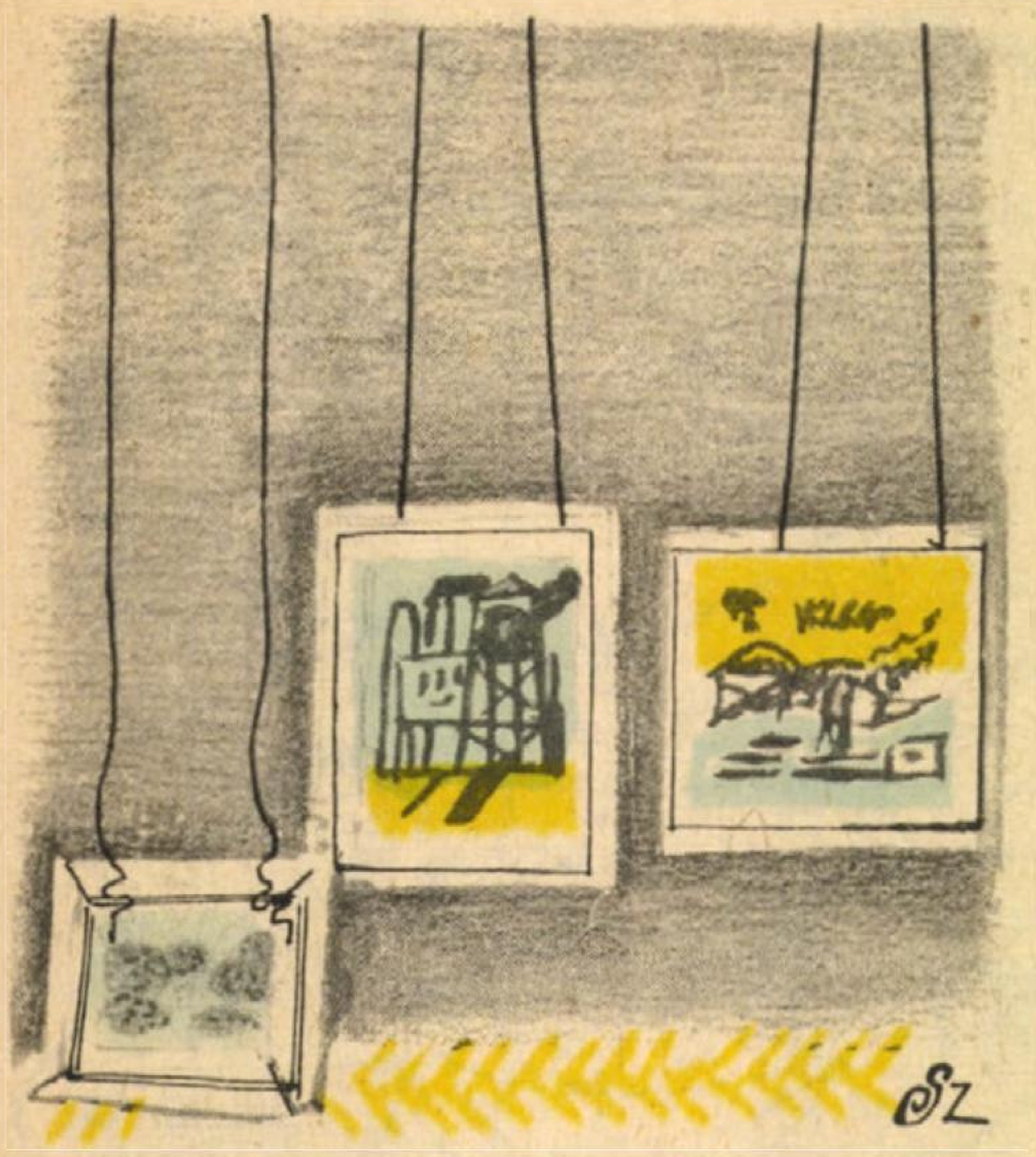
Gerő Sándor rajza

– Fantasztikus! Hiszen a múltkor halálbüntetést kapott!
– Az igaz. De akkor szökésben volt és azért nem lehetett kivégezni.

Újszerű kiállításmód...

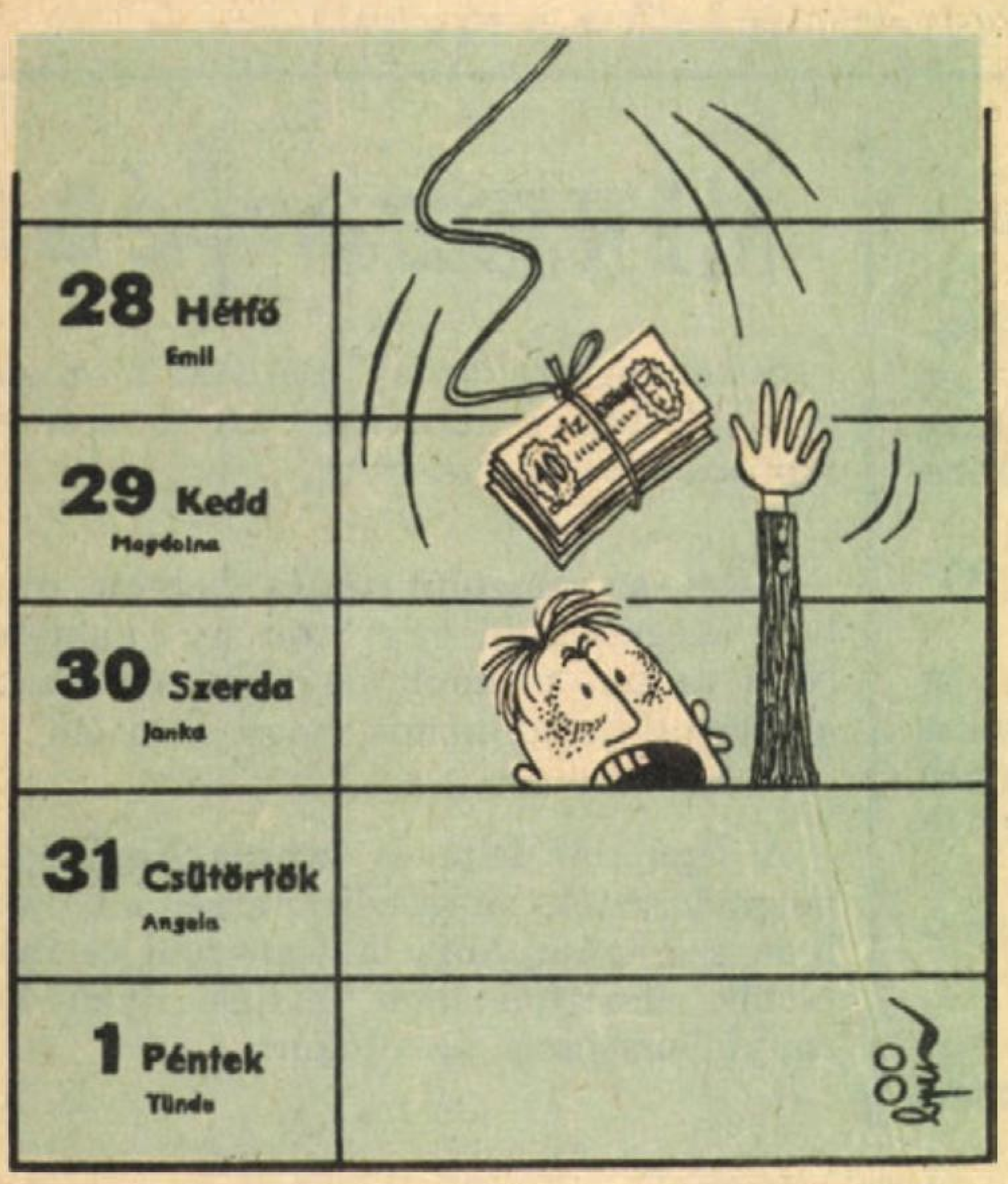
Szűr-Szabó József rajza

... a színvonal érzékeltetésére.

Elsősegély

Balázs-Piri Balázs rajza

LEVÉL az olcsó étkezésről

Kedves Fogyasztótársam!

Ön kifejezte nekem afeletti aggályát, hogy a Belkereskedelmi Minisztérium határozata alapján a jövőben az éttermek és vendéglők étlapjain olcsóbb ételeket is *szerepeltetni* kell. Nem azért aggódik, mintha ez a rendelkezés nem volna helyes, sőt kitörő örömmel üdvözli, inkább abban kételkedik, hogy egyrészt kapható lesz-e az étlapon szereplő étel, másrészt, hogy a vendéglátóipar dolgozói kellő megbecsülésben részesítik-e az olcsó ételek fogyasztóit.

— Tapasztalatból tudom — írja ön —, hogy egyik-másik étteremben eddig is szerepeltek, vagy inkább vendégszerepeltek az olcsóbb ételek. De alig kezdődött el a déli étkezés, vagy az estebéd hagyományos ideje, máris csillag, vagy halvány ceruzaáthúzás jelezte az étlapon: az illető olcsó étel kivonult a forgalomból.

Nem vagyok ugyan állandó üzletfele a vendéglátóiparnak, de meggyőződésem szerint a jövőben nem lehet majd panaszra oka sem önnek, sem az olcsó ételeket fogyasztó nagyérdemű közönségnek. A BELKER rendelet ugyanis — mint az Esti Hírlap hírül adta — határozottan előírja, hogy:

„A húsételek mellett állandóan készíteni kell olcsóbb főzelékeket, házi tésztákat, sült tésztákat is. A főtt tészta lehetőleg házi gyúrott legyen. Minden vendéglőben este is biztosítani kell az egyszerűbb, olcsóbb ételeket, főzelékeket, üresen vagy feltéttel."

A BELKER igazán megtette a magáét. Az egész vendéglátóipar bizonyára nagy ambícióval készül a rábízott új feladatok minél sikeresebb megoldására.

Most már csak rajtunk múlik, hogy a határozat — fontosságának megfelelően — érvényre jusson, vagyis a hófehérre terített vendéglői asztal mellett legyen bennünk elég bátorság egy üres főzeléket három forint hatvan fillérért, vagy egy adag kelkáposztát feltéttel hatharmincért megrendelni.

— Eddig én még a kismenüt is félve kértem — panaszolja ön —, mert nálunk az étlap szerinti étkezésnél kezdődik a vendéglői fogyasztó becsülete. Az üres főzelék megrendelésénél csak halkan susogtam a felszolgáló fülébe, hogy most jövök a fogorvostól, és azzal mentegettem magam, hogy nem vagyok rágóképes állapotban. És nehogy ilyenkor „kinézzenek" a vendéglőből, s megvető pillantások közepette leégjen a bőr az

arcomról — a kis fogyasztáshoz illő nagy borravalóval intéztem el a konfliktust.

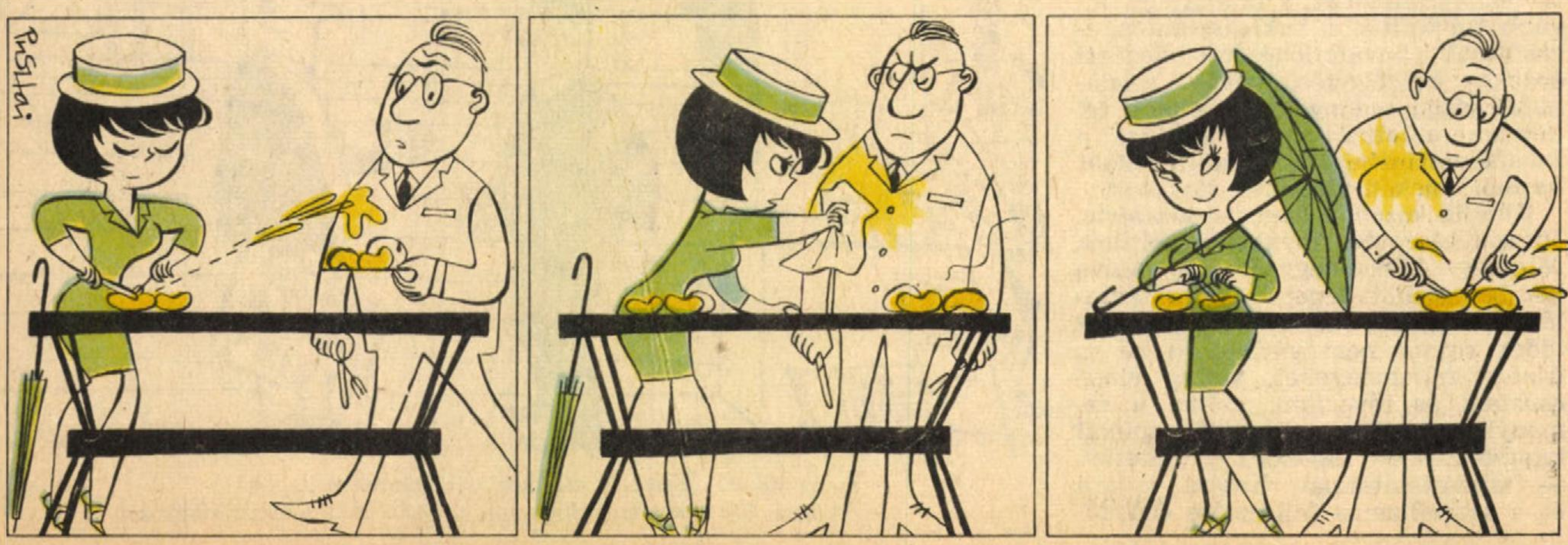
Ilyesmire önnek többé nem lesz szüksége. A BELKER határozata — majd meglátja! — csodákat fog művelni. Ha ön azelőtt csak egy főzeléket kért feltéttel, a pincér szemében „sóher alak" volt, de ugyane pincér eztán önt tisztelt vendégnek fogja tartani és nevezni. A fogorvosra sem kell majd hivatkoznia, mert a felszolgáló kartárs helyeselni fogja, hogy üres főzeléket kér, lévén a főzelék tápláló, vitamindús és olcsó. És ha ön nagy borravalót nyújtana át az üres főzelékhez, a pincér csak egy forintot fog megtartani, s a többit visszaadja, mondván: „Kérem, én ennyivel bőségesen honorálva vagyok!"

Bátorság, tisztelt uram! Polgárjogot nyert éttermeinkben az olcsó ételek fogyasztása. Rendelet van rá!

Földes György

Jucika a bisztróban

Pusztai Pál rajza

„URI" DIVAT

A karcolatírók (még a gyengébb nemhez tartozók is) mindig a női divatot tűzik tollhegyre. Illik már egyszer foglalkozni a férfidivat túlkapásaival is. A teremtés koronája éppen úgy lohol a divat után, mint Éva lánya, és éppen úgy elfogad minden szertelenséget. De míg a női divatot szalonokban kreálják agyafúrt tervezők, addig a férfiak a véletlen révén jutnak az újításokhoz.

Hadd vonultassuk fel erre vonatkozó történelmi tanulmányunk néhány adatát.

Hosszú idő óta egyes jól öltözött férfiak felemás öltönyökben járnak. Másszínű a kabát, másszínű a nadrág. Minél jobban elütnek egymástól, annál tökéletesebb az úridivat. Megállapítottuk, hogy ez a divat úgy keletkezett, hogy egyszer Lord Snobb, a híres divatdiktátor nagyon sietett, és tévedésből krémszínű kabátot vet fel egy sötétzöld nadrághoz. Senkisem figyelmeztette a szórakozottságára, ellenben mindenki utánozta. Így keletkezett aztán a pesti kirakatban a reklámtábla, amely így fest:

„Egy zakó, többszínű nadrág."

Nem tudom, észrevették-e, újabban a férfiak nem viselnek hajtókát a nadrágon. Húsz évvel ezelőtt csak a különcöknek és a pénzügyőröknek lehetett hajtóka nélküli nadrágot viselni. Ez a divat valószínűleg úgy keletkezett, hogy egy londoni szabó takarékoskodni akart az anyaggal és rábeszélte gentleman-kuncsaftját, hogy ez a legújabb divat.

De hagyjuk már a külföldi példákat. Hadd leplezzünk le egy nagysikerű hazai divatkreációt.

Kedvelt színészünk pár évvel ezelőtt egy eldugott somogyi faluban nyaralt. Délelőtt táviratot kapott a Balatonon üdülő bájos kolléganőjétől, hogy délután meglátogatja. Művészünk kicsit rendbehozta magát, és rögtön megborotválkozott. (Napokig pihentette az arcát.) Amikor a tükörbe nézett, rémülten látta, hogy sörénye olló után vágyakozik. Elrohant a kis falusi borbélyhoz hajat vágatni.

— Sajnálom — mondotta a mester —, de pont ma reggel tört el az ollóm, és csak holnap hoznak újat Kaposvárról.

Művészünk nem titkolta kétségbeesését, mire a borbély így szólt:

— Megnyírnám borotvával. Az előbb kipróbáltam a levélhordón. Jól sikerült.

A vállalkozó szellemű művész belement a kísérletbe. Egy hét múlva, amikor visszaérkezett a fővárosba, léptennyomon megkérdezték a kollégái:

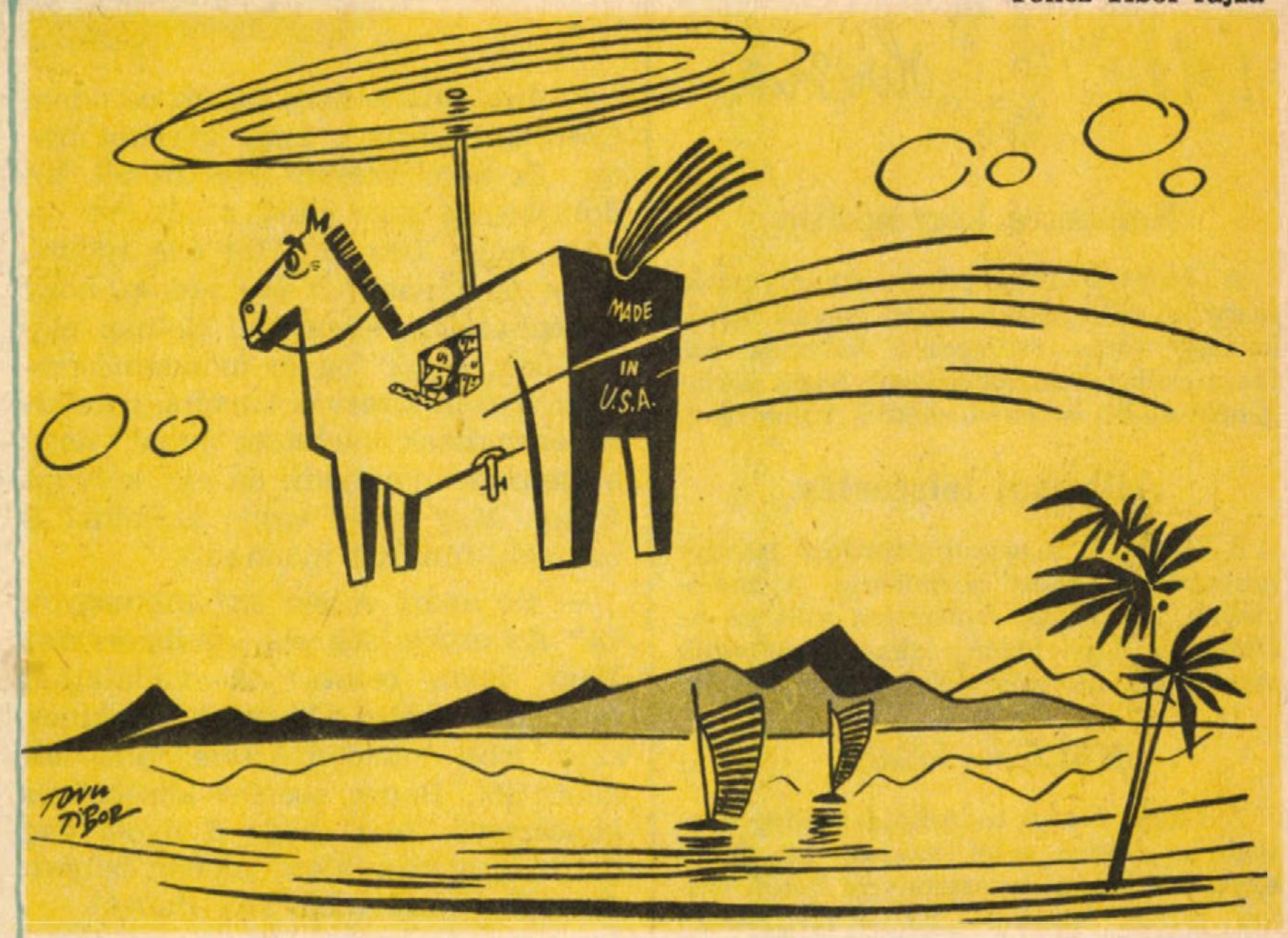
— Hol szerezted ezt a remek frizurát?

Kiderült a titok, és az óta a jobb gavallérok és a jobb borbélyok csak borotvát használnak nyírásra. Előbbiek, mert divatosabb, utóbbiak, mert drágább.

(stella)

Modern trójai faló Laoszban

Toncz Tibor rajza

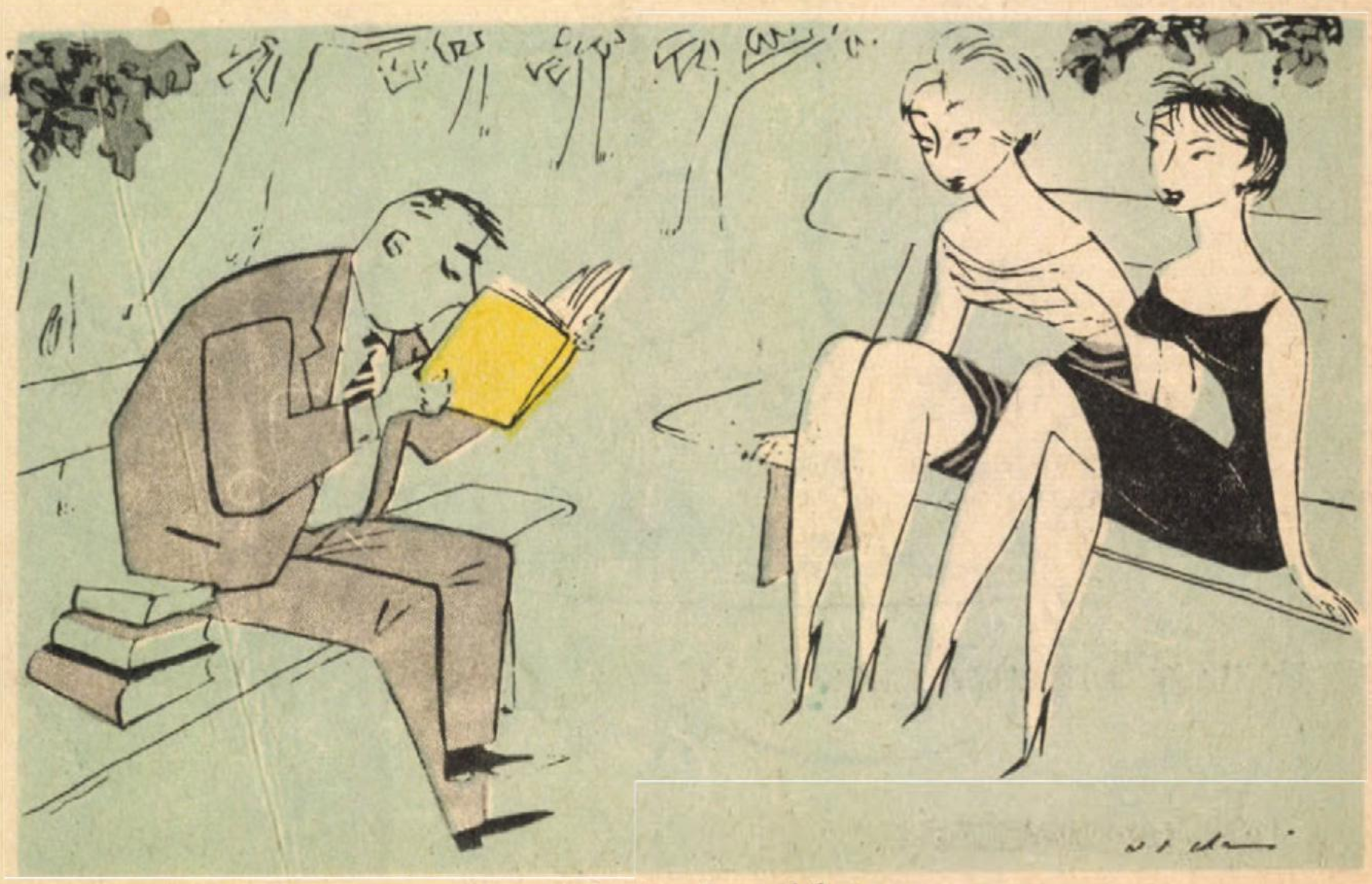
Könyvheti rajzok

Kaján Tibor rajza

– Ex!
– Libris!

Erdei Sándor rajza

Ez aztán izgalmas lehet...

Ezt olvastuk..

Nehézkes koreográfia

A Magyar Nemzetben azt olvastuk, hogy a csillagászok *saját maguk körül* keringő törpe csillagokat fedeztek fel. Ha a csillagok a csillagászok körül keringenek, előbb is felfedezhették volna őket.

Állattani félreértés

A Televízió magazinja fürdőző bivalyt mutatott be, mint *vízibölényt*. A zoológiában mindeddig ismeretlen volt ez az állatfajta. Egy bölény akkor sem válik vízi-állattá, ha erőszakkal vízbe mártják.

Költő -- költő?

A Ludas Matyi tudósítója Boldog községben járván arról számol be, hogy egyes boldogi menyasszonyról Petőfi szavai jutnak eszébe: „Ez — férfimunka volt..." A riportert alaposan felkavarhatták a boldogi menyasszonyok, hogy Vörösmartyt is Petőfinek nézte!

Hasznos figyelmeztetés

A Hétfői Hírek közölte, hogy a világ legnagyobb gyémántja a 112,5 karátos „Remény". Úgy látszik, kiderült a 3024 karátos Cullinanról, a Dél Csillagáról, a híres Kohinoorról és számos más nagyobb gyémántról, hogy hamisítványok voltak.

Hosszú esztendő

Az Esti Hírlap tudósítója szerint az Erzsébet-híd építési munkálatai oly kedvező tempóban folynak, hogy az év *harmadik felének* elején újabb hídelem kivitelezésére is sor fog kerülni.

Nem is olyan nagy dolog a tervteljesítés egy olyan esztendőben, amelynek három fele van!

Dr. Árgus

A GERINCES EMBER*

— Döntöttem. Meg fogom mondani Cservás Lajosnak, hogy korrupt fráter. Ez kötelességem. Hét és fél éve dolgozom a keze alatt, s hét éve tudom, hogy korrupt. Hat éve tudom, hogy panamista. Öt éve tudom, hogy a néphatalom ellensége. Holnap eléje állok, s azt fogom mondani: mélyen tisztelt Cservás kartárs, a lelkiismeretemnek tartozom azzal, hogy a szemébe mondjam: ön egy korrupt fráter. Meg tud-e vajon szólalni? S ha igen, mit fog mondani?

— De miért éppen én? Mi vagyok én? Az emberiség élő lelkiismerete? Vagy Isten ostora? A vállalatnál mindenki ismeri Cservást. Senkinek sincs jobb véleménye róla, mint nekem. Sőt. Bauer szerint közönséges gonosztevő. Igaz, hogy ő nyolc éve dolgozik a keze alatt, jobban ismeri. De akkor miért nem szól Bauer?

— Hogy miért? Mert nem mindenki egyformán bátor. Vannak bátor emberek és vannak kevésbé bátrak. Ahhoz, hogy az Igazságot kimondja valaki, elég egyetlen bátor ember is. Hogy mi a neve, mindegy. A fontos, a társadalom szempontjából lényeges csak az, hogy az ítélet elhangozzék. Az ítéletet ki kell mondani. Hogy ki az, aki kimondja, teljesen mindegy.

— Persze, nem egészen mindegy. Mert ha Bauer mondja ki az ítéletet, őt rúgják ki, nem engem. Ez kétségtelen. De ez az éremnek csak egyik oldala. Mert ha az ítéletet Bauer mondja ki, nem én leszek a hős, hanem ő. Kirúgva lenni nem jó dolog. De hősnek lenni annál jobb. Egyszer az életben mindenkinek illik hősnek lennie. Mi van hátra még nekem? Tizenöt év? Húsz? Jövőre úgyis nyugdíjba megyek.

— Jövőre nyugdíjba megyek. Ha arra gondolok, hogy ez a nyavalyás Cservás fog búcsúztatni nagyképűen, álszent mosollyal az arcán, s a kezemet fogja szorongatni azzal a kezével, amelyhez annyi tisztátalan ügy tapad, végigfut a hátamon a hideg. Milyen boldog lesz, hogy megszabadult attól az embertől, attól az egyetlentől, aki a szemébe vághatta volna az Igazságot. Mert Bauertől ugyan nem kell tartania. Cccc! Bauer!

— Bauernak van igaza. Sajnos, jó néhány korrupt fráter szennyezi a társadalom tiszta vizét. Mire megyünk azzal, ha közülük egynek a szemébe vágjuk az Igazságot? Semmire. Egy csepp a tengerben. S miért éppen Cservás legyen az az egy? De mondjuk, hogy jó. Cservás legyen, valakinek lennie kell. De mért éppen én vágjam a szemébe?

— Ha gondolkozom még egy kicsit, csak azért teszem, mert félek. Nem vagyok gyáva. Ha gyáva volnék, ha csakugyan gyáva volnék, eszembe se jutott volna, hogy szemébe vágom az Igazságot Cservásnak. Mint ahogy — esküszöm — Bauerban ez az elhatározás fel sem merülhetett volna. De a formán még gondolkoznom kell. „Mélyen tisztelt Cservás kartárs, ön egy korrupt fráter" — az már bizonyos, hogy ezt fogom mondani. A kérdés csak az, hogy utána mit csinálok? Megvárom-e, amíg felel valamit, vagy — ami talán mégis helyesebb — szó nélkül sarkon fordulok, és kimegyek a szobából. Emelt fővel, egyenes derékkal.

— De mit csinálok, ha beperel? Mert amilyen becstelen alak, erre is képes. Az Igazságot nem könnyű perrendszerűen bizonyítani. Ügyvédet fogadhatok. Nem olcsó mulatság. S mialatt én a bíróságon rostokolok, Bauer, ez a gerinctelen, hitvány fráter, a strandra megy azzal a magas, vörös nővel, akivel a múltkor is láttam. És este tizenegykor, amikor a nő elment tőle, felhív telefonon, és megkérdezi, hogy megnyertem-e a peremet Cservás ellen?

— Vannak helyzetek az életben, amikor nem hallgathat az ember. Mitől javuljon meg a világ, ha senki sem lát hozzá, hogy megjavítsa? Mitől térjen észhez az esztelen, mitől legyen becsületes a becstelen, gerinces a gerinctelen, ha senki sem szól, ha senki sem meri kimondani az ítéletet, akár önérdekének ártalmára is?

— Most azonnal! Nem várni, nem gondolkozni! Igen. Odaállok, és a szemébe vágom: Bauer, maga egy hitvány opportunista!

Tabi László

* *Az írónak a könyvhétre megjelent új kötetéből.*

Családi tanács

Toncz Tibor rajza

– Na, mondjátok, de őszintén! Kimehetek én még a strandra?

POSTA

Kedden, május 22-én délután félnégy órakor ajánlott levelet szerettem volna feladni a József körút 8. szám alatti postahivatalban, és a sorban várakozó ügyfelek mögé álltam. Türelmes természetű vagyok, és az élet oly sok területén előforduló tumultusokat fővárosunk lakosságának állandó emelkedésével magyarázom.

Ezzel akartam megnyugtatni a mellettem álldogáló sorstársamat is, aki azonban úgy vélte, hogy azért kell sorbaállnunk, mert zárva tartják a 3., 4., 7., 8., 9. és 11-es ablakot. Azt is közölte velem, hogy az ablakok mögött azért nem ülnek postatisztviselők, mert a belső helyiségben előadást hallgatnak. Valóban látni lehetett, hogy odabenn tizenöten ülnek a székeken.

Ez őt idegesítette, engem azonban megnyugtatott. Biztosan fontos előadásról van szó — gondoltam —, talán a postai kezelés gyorsításáról tárgyalnak, az is lehet, hogy most döntik el: hogyan lehet az ügyfelek kényelmét szolgálni, a sorbaállást végleg megszüntetni.

Ezért türelemre intettem a mellettem mérgelődő asszonyt és magyaráztam neki, hogy minél több postai alkalmazott hallgat előadást a belső teremben, annál jobb lesz egykoron az ügyfélforgalom.

Úgy látszik szavaimat megszívlelte egy ablak mögött álló postahivatalnok, mert ő is otthagyta a feleket és bement a belső terembe, ahol közben szavazólapokat osztottak ki.

Azzal a jóleső érzéssel adtam fel végül is levelemet, hogy íme, mindent a megfelelő időben végeznek el. A gyűléseket például csúcsforgalom kezdetén tartják meg...

(p. l.)

Börtönbüntetéssel sújtják Algírban a fegyverrejtegetőket

Gerő Sándor rajza

– Mi az, maga nem tudja, hogy tilos fegyvert rejtegetni?
– Kérem, én nem rejtegetem...

Panoptikum

(Nevezetes emberek)

NAGY LÁSZLÓ

IRTSÁK KI A DÉLIBÁBOT

Menyasszonyunk hófúvás, behoztuk a kocsmaajtón,
lakkcipős ördögi násznép mi vagyunk, mi vagyunk.
fejünkbúbján tarajosak, kárhozattól sugarasak —
szemetekbe így sütünk be, igaz-e, igaz-e?
Ránk ferdén ne nézzetek, mi csak tiltott mirtuszt eszünk.
arcunk azért ilyen éles, lehetne csillag is.
Bácsi, maga idevaló, de a süveg mesebeli,
ha a rónára kiteszi: igazi hegyorom.
Bácsi, maga ezeréves, csöpp mint apám, csupa sisak,
egészségre a kupicát hajtsa föl, hajtsa föl.
Keresztünket nem hoztuk be, künn a falhoz támasztottuk,
röpködtünk vele az égen, csoda hogy itt vagyunk.
Im az alkony kékre mérgül, kigyulladt egy alkoholgyár,
halastó a mennybe szökik, szikrázva párosul,
irtsák ki a délibábot, izzik billió halikra,
bálna nem kell, szál narancsfa játéknak megteszi.
Ablakunkba bika bámul, kérődzik a szája halált,
homlokában piros rózsa, bárd nyoma, szakadék.
Tata, húzza be a függönyt, ragyogjatok hű cigányok,
cimbalomverőn a pólyát, im a vér átüti.
Szemünk tava a te tükröd napkeleti betoncsárda,
tüzes kályhád Koca Juli, cimbalom, hegedű!

Nagy László, aki az Új Írás májusi számában bebizonyította, hogy igen tehetséges költő is tud nem érthető verset írni, ha akar.

Női dolgok

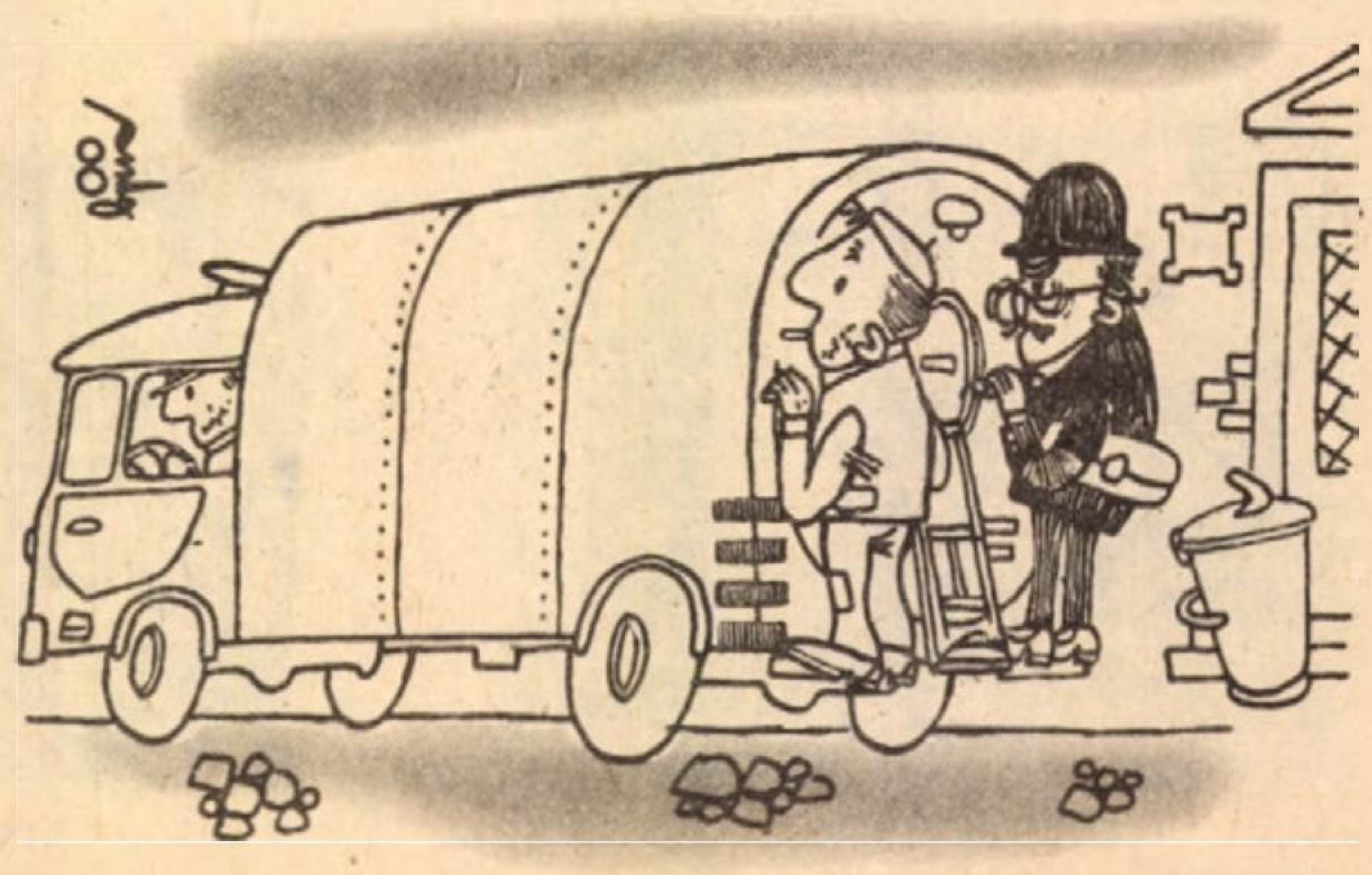
Vasvári Anna rajza

– Ez már majdnem külföldi!

Fő az ellenőrzés!

Balázs-Piri Balázs rajza

A politikus és múzsa

Erdei Sándor rajza

Lakáscsere

Pusztai Pál rajza

– És ez az albérlő, akit a lakással együtt át kell venni . . .

Tollhegyről

Irodalmi csendélet

Én téged ütlek, őt meg te ütöd,
ő engem üt, míg el nem terülök.
Megannyi véres orr, bezúzott fő,
de bírálhatunk végre! S ez a fő.

Két költő olvastán

Ötven éves és mily halk, mily szerény,
(lám, észre sem vették, mekkora érték.)
Szájas, nyegle e húsz éves legény,
(a kritikusok máris megdicsérték.)

A megszokás hatalma

Vérbeli üldöző, akár az agár,
mindig gyanús szagokat érez orra.
Ellenségeit kiirtotta már,
most barátait ejti sorra.

Hollós Korvin Lajos

KAMPÁNY

Városszerte megannyi öles,
Színes plakát hirdeti:
Május balesetmentes hónap,
Vigyázzon, aki teheti.

E tábla számvetésre késztet:
Van még tehát pár napom,
Most kell magam kiközlekedni,
Ez veszélytelen alkalom!

Aztán, ha végetér a kampány,
Már nem vigyáz rám tilalom,
Júniusban vígan elüthetnek
Sínen, autóval, motoron.

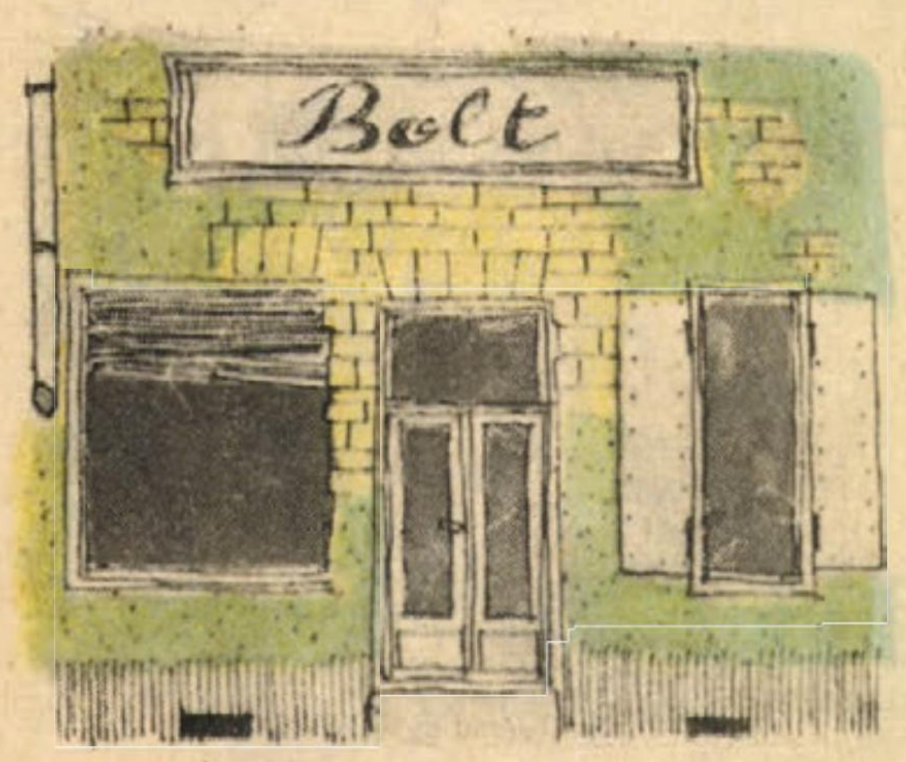
Hogy ne legyen a gyalogos-lét
Ilyen bizonytalan állapot;
Mikor rendeznek végre egy
Balesetmentes évszázadot?. . .

Kaposy Miklós

Egyszer bolt, hol nem bolt...

Mervay Endre rajza

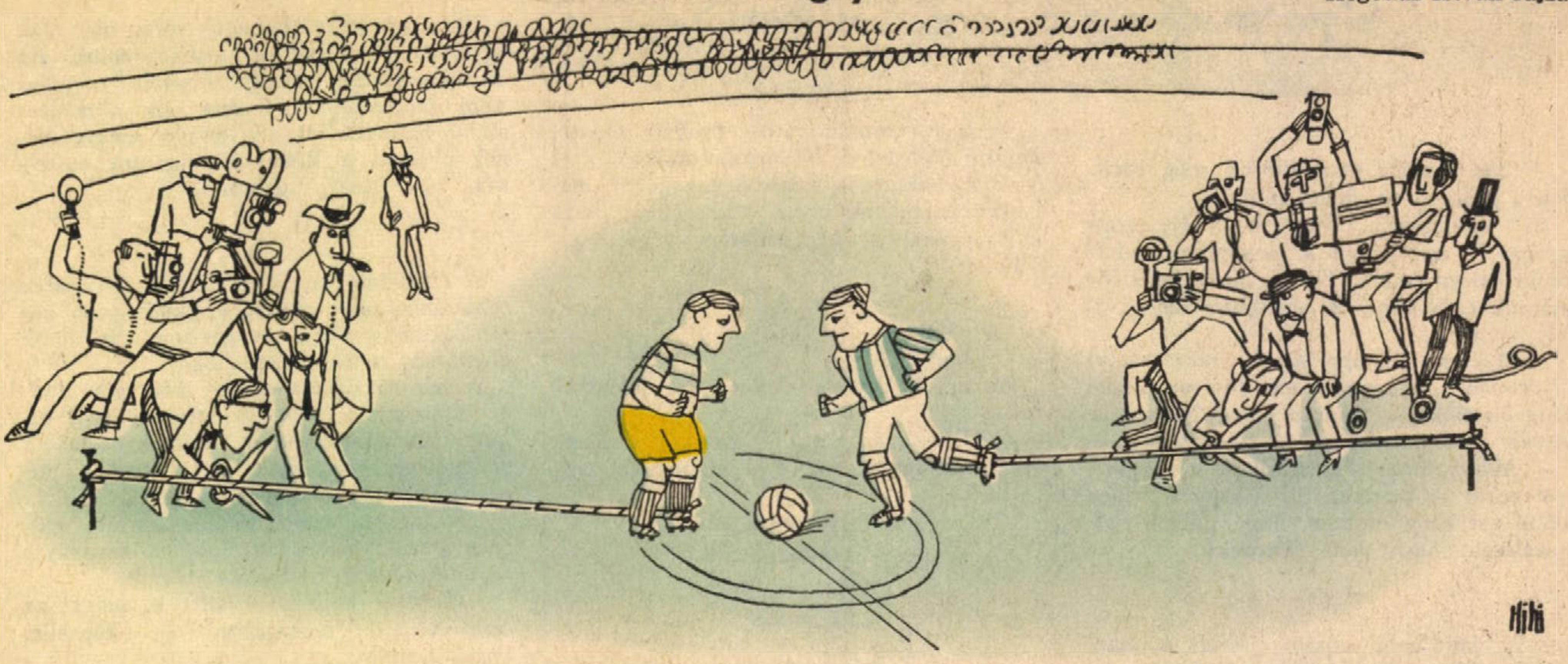

Chilei megnyitó

Hegedűs István rajza

A humor könyvéből

GIACOMO PUCCINI, mint fiatal komponista Crottihoz, korának leghíresebb librettoszerzőjéhez fordult a kéréssel, írjon számára opera-szöveget.

— Eszem ágában sincs —, hangzott a gőgös visszautasítás. — Egy lovat nem lehet kocsi elé fogni egy szamárral!

A vérig sértett Puccini nem maradt adós a válasszal:

— Megértem, hogy ismeretlen zeneszerző kedvéért nem hajlandó kockáztatni a nevét. De ki jogosította fel, hogy engem lónak nevezzen?

KESZLER JÓZSEF színházi kritikus egy-egy gyenge darab láttán hangosan méltatlankodva hagyta el a nézőteret. Egy ilyen alkalommal a színház igazgatója elállta az útját.

— Keszler bácsi, uralkodjék magán! Gondoljon arra, hogy isten mindent lát, és ezt a darabot is végig fogja nézni.

CALVIN COOLIDGE amerikai elnök fiatal korában a békebíró tisztét töltötte be Massachusetts államban. Az egyik szenátor panasszal fordult hozzá, hogy politikai ellenfele nyílt ülésen a pokolba küldte. Coolidge gondolkodási időt kért, majd két nap múlva így válaszolt a panaszra:

„Gondosan tanulmányoztam az előírásokat, amelyekből egységes felfogás a panasz tárgyát illetőleg nem hámozható ki. Annyit azonban saját hatáskörömben is megállapíthatok, hogy a felszólítást nem kell követnie."

KÖRNYEI BÉLA operaénekes Pestkörnyéken alkudozott villatelekre. Az ingatlanügynök egyszer kivitte a Rákospatak közelében levő telekre, ahol szörnyű bűz fogadta a jövevényeket.

— A teleknek vannak bizonyos árnyoldalai, megengedem — mentegetőzött az ügynök. — De ne feledje, hogy nyugatra vannak a Gázművek, keletre egy ecetfinomító, délen a Gumigyár és északon egy tímárüzem.

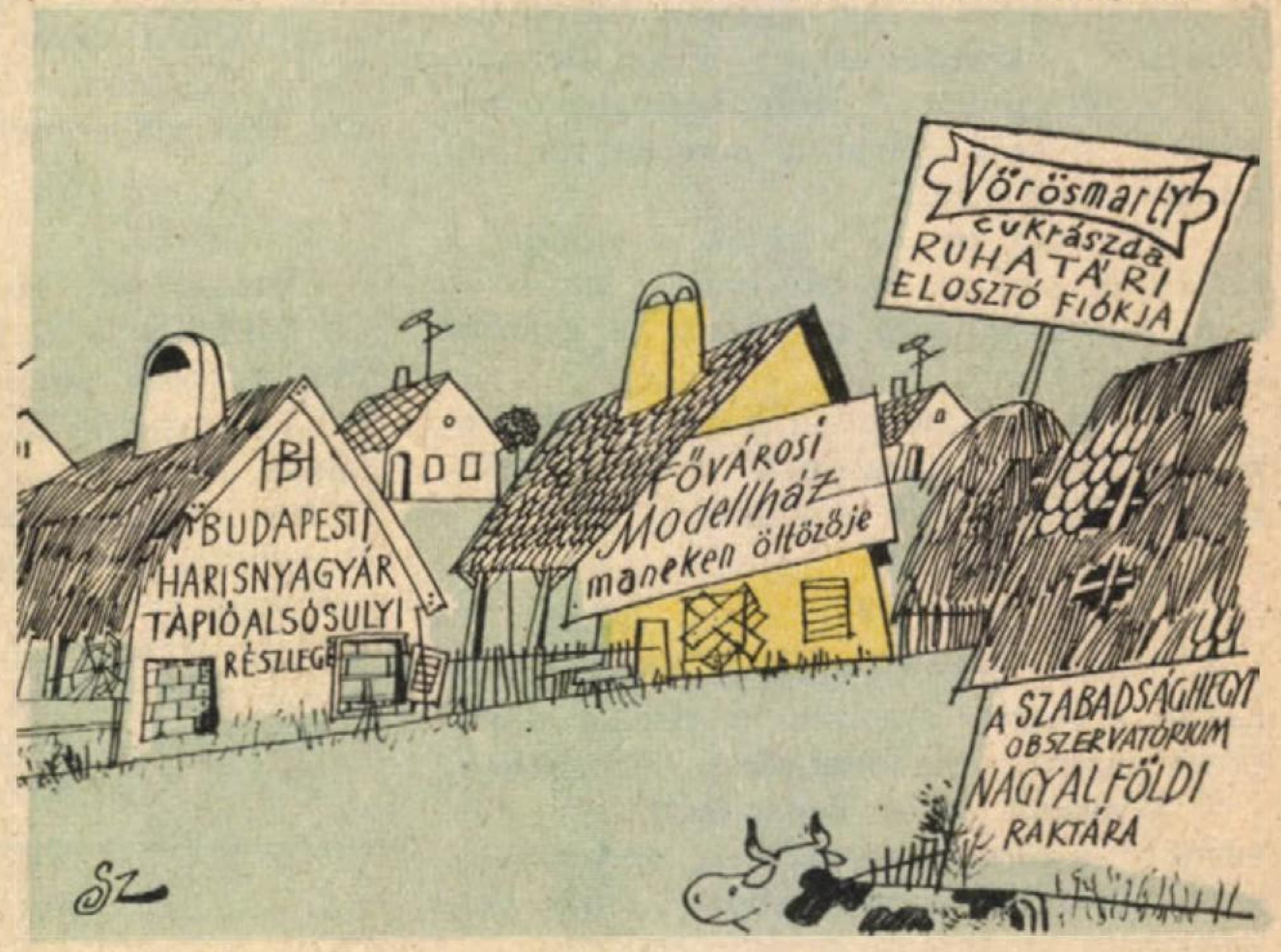
— És ezt vegyem én meg? — fakadt ki Környei.

— Ha a művész úr tudni akarja, hogy merről fúj a szél, ennél jobb telket nem találhat!

Ha falun is így lenne

Szür-Szabó József rajza

ÚJSÁGHÍR:

Röntgenezik a lakóházakat

Vasvári Anna rajza

— Csak azt mondtam, hogy sóhajtson . . .

Nyolcszögletű üvegballonok

I.

– Hát megint nem kaptuk meg idejében a gyártási tervünket fölülről!

A Különleges Vegyszerek Gyárának igazgatói szobájában a mennyezetet bámulta három ember. Tar igazgató, Solti főmérnök és Vámos, az anyagbeszerzési osztály vezetője.

– Majd megint úgy járunk, mint tavaly! Gyártmányaink részére nem lesz megfelelő göngyölegünk! – toldotta meg igazgatója szavait a főmérnök.

– Ahhoz, hogy beszerezhessem a göngyölegeket – csattant föl Vámos –, legalább azt kéne tudnom, hogy milyen halmazállapotú lesz, amit gyártunk!

2.

– Én körülbelül sejtem – szólt másnap az igazgató –, hogy valószínűleg lehetséges, miszerint esetleg tenzionsavat fogunk előállítani, nagy mennyiségben. Mintha fél füllel hallottam volna, hogy valaki odafönn ilyesmit mondott.

– A tenzionsavhoz speciális, dróthálószövésű, oktaéderalakú üvegballonokra van szükségünk! – szólt kétségbeesetten Vámos. – Még ebben a percben föl kell adnom a rendelést!

– Még egy percig várjunk – mondta a főmérnök kinézve az ablakon –, most jön a postás, hátha épp ma hozza a gyártási tervünket!

De csak egy meghívót hozott a „Tervezés és Termelés Összhangja" című előadássorozat legközelebbi előadására.

3.

A pontos gyártási terv fölülről azon a napon érkezett, amelyen a tízezer darab ötven literes, oktaéder-alakú üvegballon.

– Gyárunk teljes kapacitását... – olvasta föl a tervet ünnepélyesen az igazgató, – a következő negyedévben... lila parkettpaszta gyártására profilírozták...

Mindhárman ájultan estek össze.

4.

Miután fölmosták egymást, tanakodni kezdtek. – Most már nincs idő megrendelni a cipőpasztás dobozkákat – jajdult föl az anyagbeszerző.

A főmérnök öklét rázta a mennyezet felé:

– Mi nem vagyunk hibásak!

– Viszont hülyék se, hogy fölöttes szervre próbálnánk hárítani a felelősséget! – intette le az igazgató.

5.

A lila parkettpasztát ebben a negyedévben papírstanicliba csomagolva szerelték ki.

Az ezért kapott újítási díjat testvériesen három részre osztották.

6.

De hogyan szabaduljanak meg a tízezer, fölöslegessé vált oktaéder-alakú üvegballontól?

Az ellenőrök ugyanis néhány hónap múlva már összeráncolt homlokkal álltak meg a nagyon is feltűnő göngyöleg-rengeteg mellett:

– Mióta legutoljára jártunk itt – mondták szigorúan –, egyet se használtak föl ezekből a drága ballonokból!

– Igen, miután... – próbált mentegetőzni Vámos, de félbeszakították:

– Az inkurrens, elfekvő anyagokat, melyekre maguknak nincs szükségük, vissza kell juttatni a népgazdaság vérkeringésébe!

7.

De hogyan?

Az apróhirdetésre a kutya se jelentkezett.

– Nincs más hátra – mondta a harcedzett anyagbeszerző –, házalnunk kell ve-

lük, és ha kell, egyenkint fogjuk eladni! – s vállára véve egy oktaéder-alakú ballont, elszántan elindult vele a népgazdaság vérkeringésének irányában.

8.

Délután jött vissza, fáradtan, porosan, de ballon nélkül. Egy számlát lobogtatott Tar és Solti ámuló szeme előtt, majd a vállalat pénztárába befizette az értékesített ballon árát.

Az igazgató keresztkérdéseire azonban bevallotta, hogy saját maga vette meg, csakhogy reményt öntsön a másik kettőbe. Az oktaéder-alakú ballont hazavitte, s virágvázának fogja használni. Fog örülni a felesége, ha meglátja.

Tar és Solti is vásároltak egyet-egyet.

9.

De a következő hónapok során már csak egyetlenegyet sikerült értékesíteniük. Az anyagbeszerzési osztály vezetője ravaszul népi motívumokat festett egy oktaéderalakú ballonra, és azt matyó menyecskének öltözve, a Rókus kápolna mellett eladta egy francia turistának.

10.

A Különleges Vegyszerek Gyárának raktárában még mindig elfeküdt 9996 darab oktaéder-alakú üvegballon. Az újabb ellenőrzés a levegőben lógott.

A három felelős ember már sem aludni, sem enni, de még dolgozni sem tudott. Ott kóvályogtak műszakhosszat a göngyölegrengetegben. Néha még túlórában is kóvályogtak.

Egy reggel aztán Vámos kartárs idegességében a szomszédos műanyaggyár anyagbeszerzési osztályára tévedt:

– Kedves kolléga – sírta el magát az osztályvezető szobájában –, képzelje, hogy járunk...

És elmesélte töviről hegyire, hogy jártak.

A kolléga megértőn bólogatott a végén:

– Mi is hasonlóképpen megjártuk a késön kapott tervvel. Fölöslegesen szereztünk be tízezer méter speciális műgumicsövet. Az ellenőrök legutóbb már nagyon görbe szemmel méregették...

A két anyagbeszerzőnek egyszerre ütődött szög a fejébe. Egymás füléhez hajoltak...

11.

A legközelebbi ellenőrzés alkalmával az ellenőrök elégedetten állapították meg, hogy a Különleges Vegyszerek Gyárának raktárában egyetlen darab régóta elfekvő nyolcszögletű üvegballon sincs már.

Most már csak az a gondjuk, hogyan szabaduljanak meg a tízkilométeres műgumicsőtől.

Dunai Ferenc

Válasz egy olvasónak

Május 17-i számunkban, Kürti András tollából megjelent egy humoreszk „A karrierista" címmel.

Ebben az írásban szerepel egy Bóna Feri nevű szerelő, akiről azt hiszik az üzemben, hogy visszaeső huligán, s ezért mindenki neveli, mindenki igyekszik megmenteni, mindenki a kedvében jár: szép szóval, szeretettel, jutalmakkal.

Nemrégiben levelet kaptunk Csepelről, egy szerelőtől, aki a Csepeli Autógyár hajtómű részlegében dolgozik, és akit — mit tesz Isten! — szintén Bónának hívnak, sőt, mi több: Ferencnek is. Az illető is hosszú ó-val írja a nevét, mint a humoreszk hőse, és valószínűleg őt is Ferinek nevezik az üzemben.

„Amióta feleségem és munkatársaim — írja Bóna Ferenc — elolvasták a cikket, azóta mintegy varázsütésre megszűnt a nyugalmam, a megértés és a békesség az eddig nyugodt, békés házasságomban."

Ez úton jelentjük ki, kedves Bóna Ferenc, hogy a cikk nem önről szól. Az a Bóna csak azért lett Bóna, hosszú ó-val, mert a szerzőnek — véletlenül — ez a név jutott az eszébe, de eszébe juthatott volna az is, hogy Kerekes Béla... De akkor Kerekes Béla írt volna a szerkesztőségnek... Eszébe juthatott volna az a név is, hogy Z. Bremauer Attila. De hátha van Magyarországon Z. Bremauer Attila nevű szerelő is? Arról nem is beszélve: ki hiszi el, hogy egy szerelőt Z. Bremauer Attilának hívnak?!

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két régi jóbarát találkozik hosszabb idő után az utcán.

— Na, hogy tetszik a házasélet? — kérdi az egyik.

— Egész jó lenne, ha a feleségem nem beszélne folyton az első uráról.

— Hagyd el, az én esetem még rosszabb. Az én feleségem folyton a jövendőbeli uráról beszél.

MOPRESSZÓ

Olvasom, hogy rövidesen megnyílnak az első mopresszók szép fővárosunkban. Ezek olyan különleges vendéglátóipari üzemegységek lesznek, ahol a közönség délutánonként rövidfilmekben gyönyörködhet. Innen az elnevezés is. Mopresszó – mozipresszó.

Leteszem az újságot s próbálom megfejteni a mopresszók létrehozásának indítékait. Talán azért van szükség rájuk, mert az emberek mostanság gyéren látogatják a sima presszókat és kell valami csali? Nem, ez a feltevés aligha helytálló. Ezesetben ugyanis nem rövidfilmeket, hanem új magyar játékfilmeket tűznének a mopresszók műsorára. Hadd ölje egymást helyért a nép.

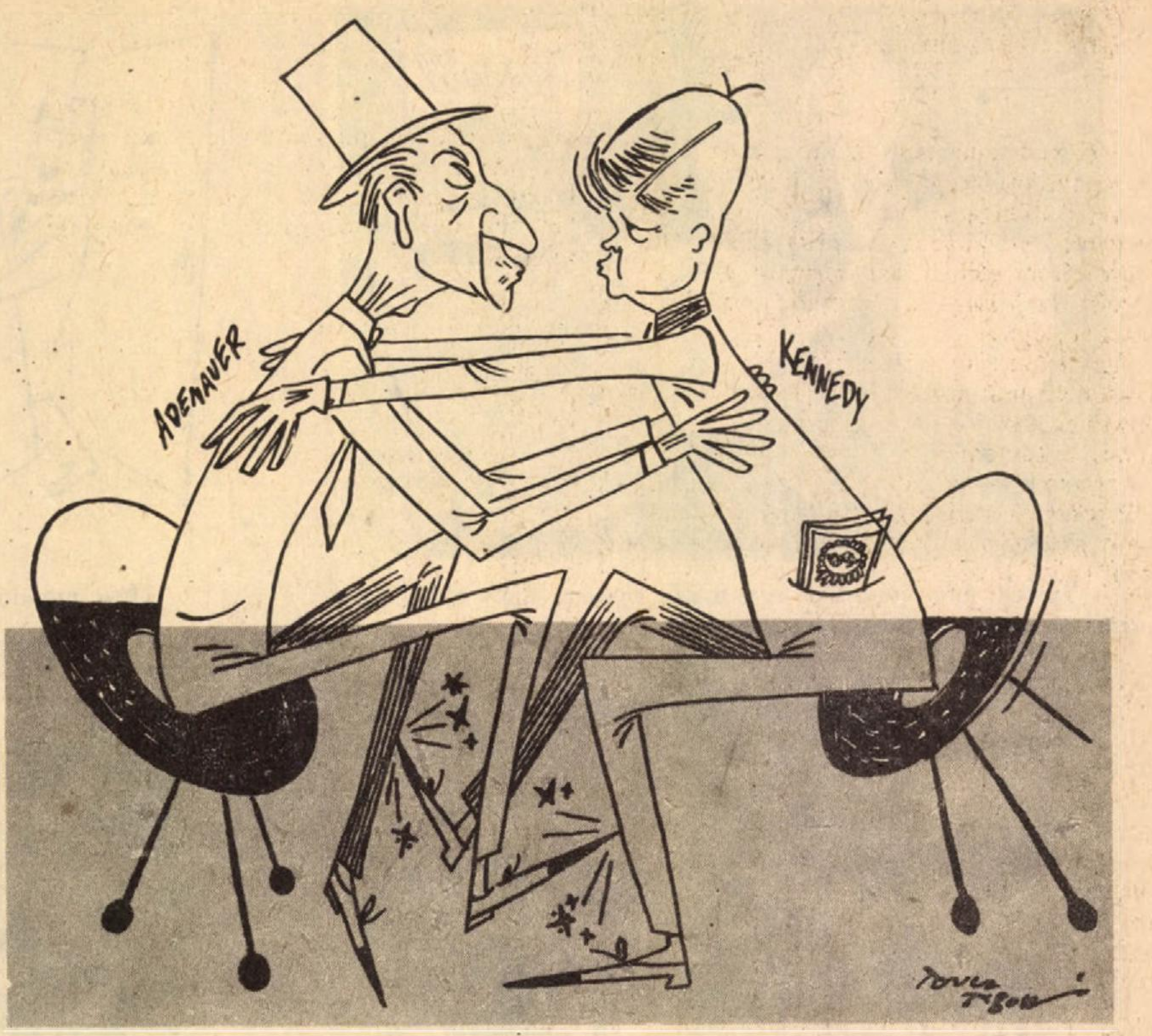
Sokkal valószínűbb, hogy a kereskedelem illetékes szervei rájöttek: a magyar ember sajátos lelki alkatával nem fér össze, hogy órákig tétlenül üldögéljen anélkül, hogy ezidő alatt általános műveltsége egy jottányit is emelkednék. Tanulós nemzet vagyunk s ebből a presszóknak is ki kell venniök a részüket. Nyilvánvalóan ezért esett a választás a rövidfilmekre. A derék pesti polgár elkortyolgatja feketéjét egy ilyen mopresszóban s mikor távozik, összehasonlíthatatlanul többet tud – teszem azt – a pókok életéről, mint mikor bejött. Szinte észre sem vette és a zaccal együtt egész sor természettudományos ismeretet is magába szívott.

Igen, csakis erről lehet szó! A mopresszókkal népünk kulturális felmelkedésének új szakasza kezdődik. Mert a mopresszó – csak az első lépés! Szentül hiszem, hogy nem sok idő múltán opresszókban tekinthetjük meg a Bohéméletet, az Aidát, vagy a Diótörőt. Lesznek színpresszóink, amelyek hazai és külföldi szerzők drámáját adják elő. A koncertek kedvelői a koncpresszókat keresik majd fel. A tudpresszókban akadémikusok tartanak felolvasást, a tudományokban kevésbé járatos közönség a szabad egypresszókban képezheti magát tovább. A fejlődés egy későbbi fokán talán bevezetik a törzsvendégek részére a leckekönyvet, a negyedévi beszámolókat és az évvégi záróvizsgát, s akkor majd vezető beosztást csak meghatározott presszó-képesítés alapján lehet elnyerni.

Kürti András

Szent a béke??

Toncz Tibor rajza

Anyja lánya

– Micsoda frizurád van neked? Holnap küldd be a mamádat!

. . . és a mama bejött . . .

(Junoszty, Moszkva)

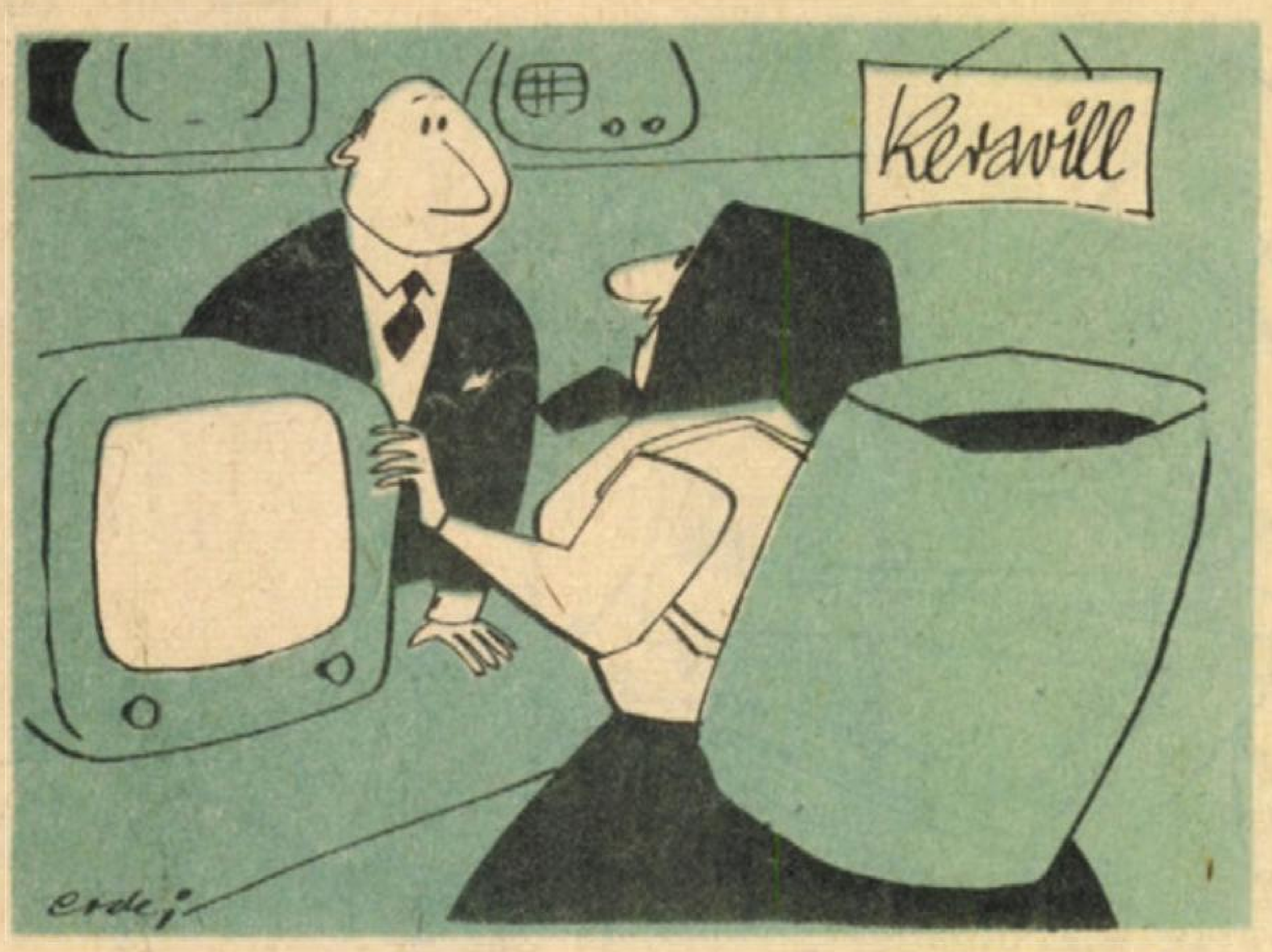
Példázat

– Szóval, elvtársak, most vitassuk meg, hogy ki rúgja be a labdát?

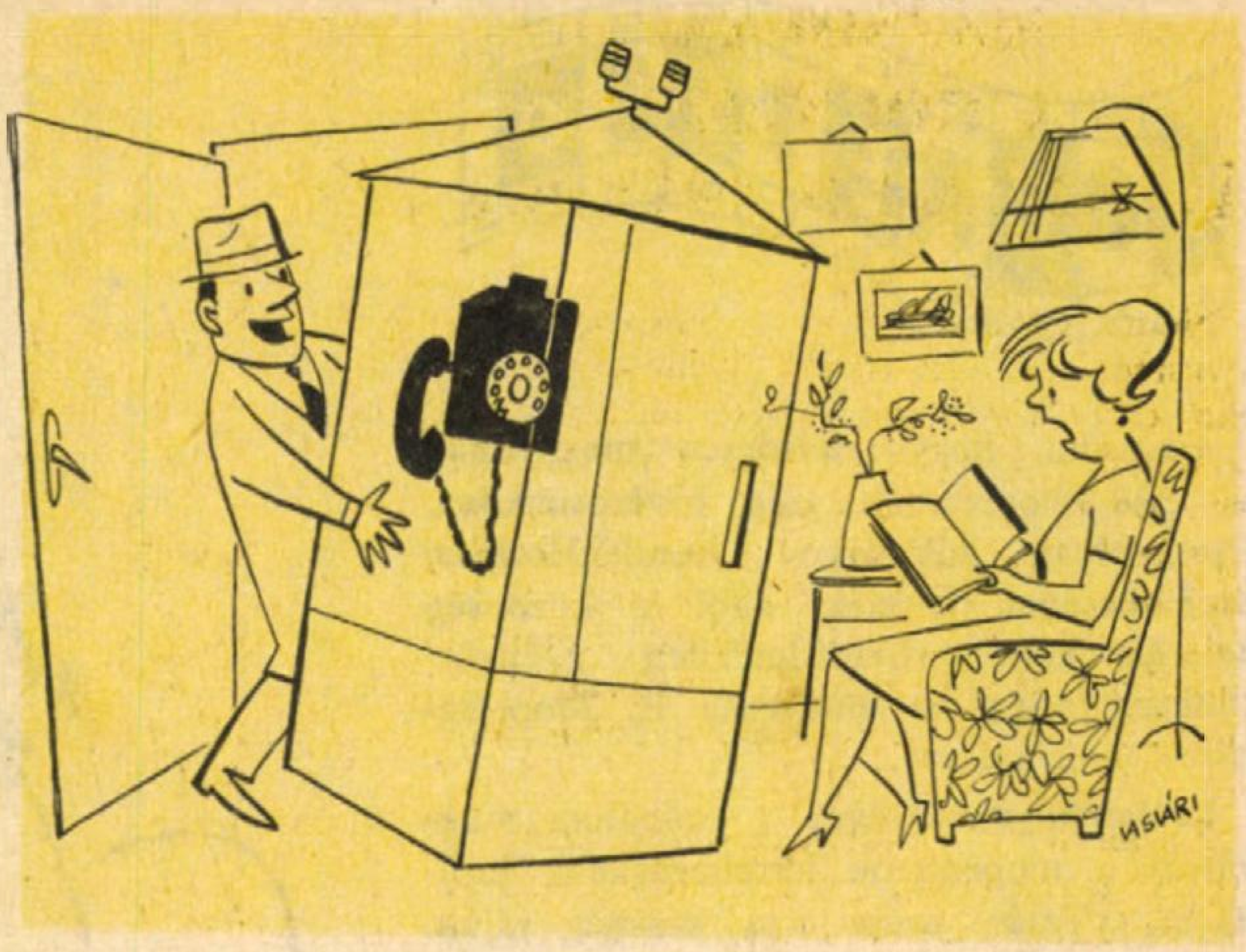
(Krokodil, Moszkva)

Reklamáció

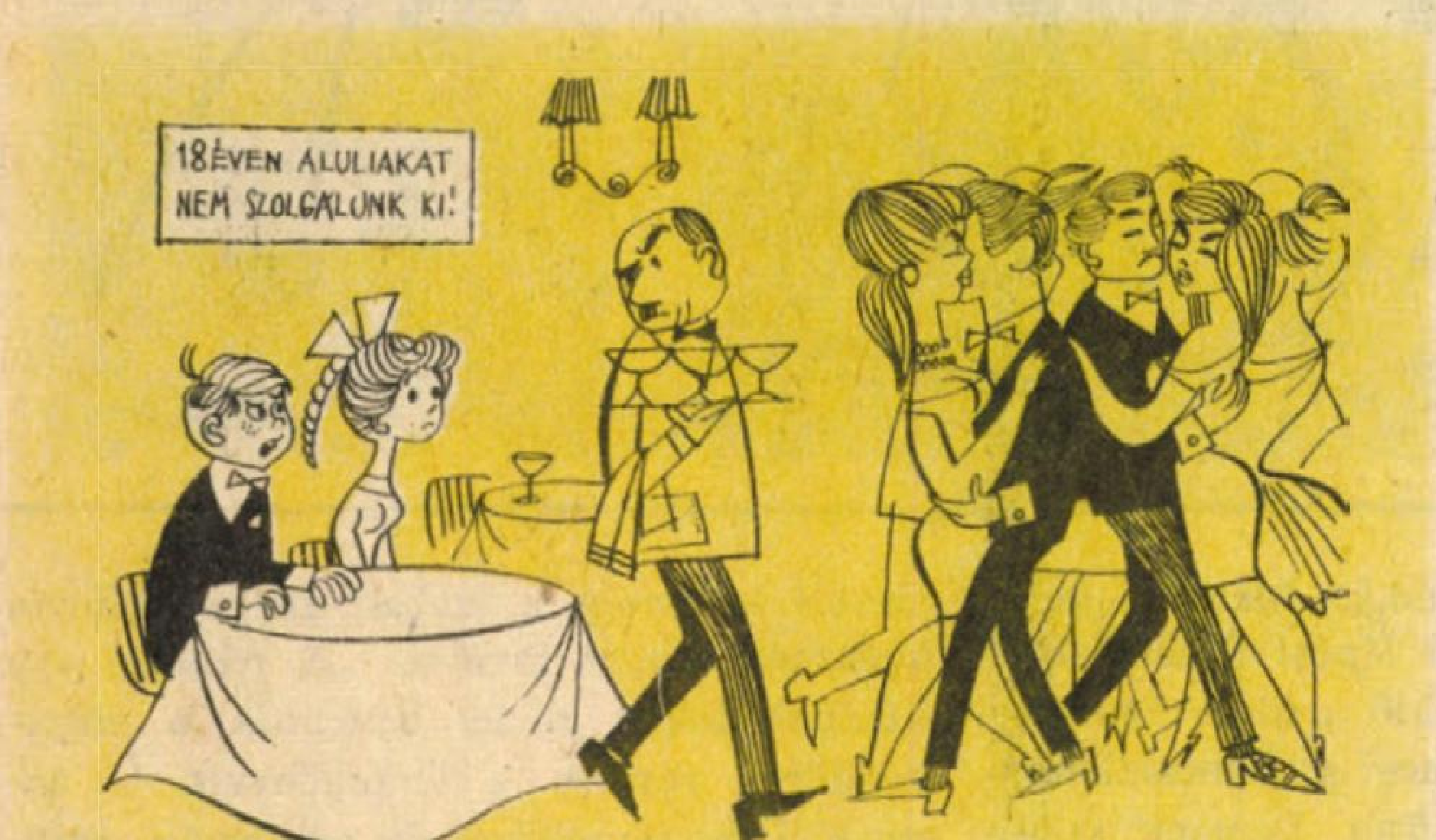
– Tessék már átcserélni egy másik típusra, mert ebből igen-igen unalmas műsorok gyünnek!

Hordozható telefonfülkéket gyártanak

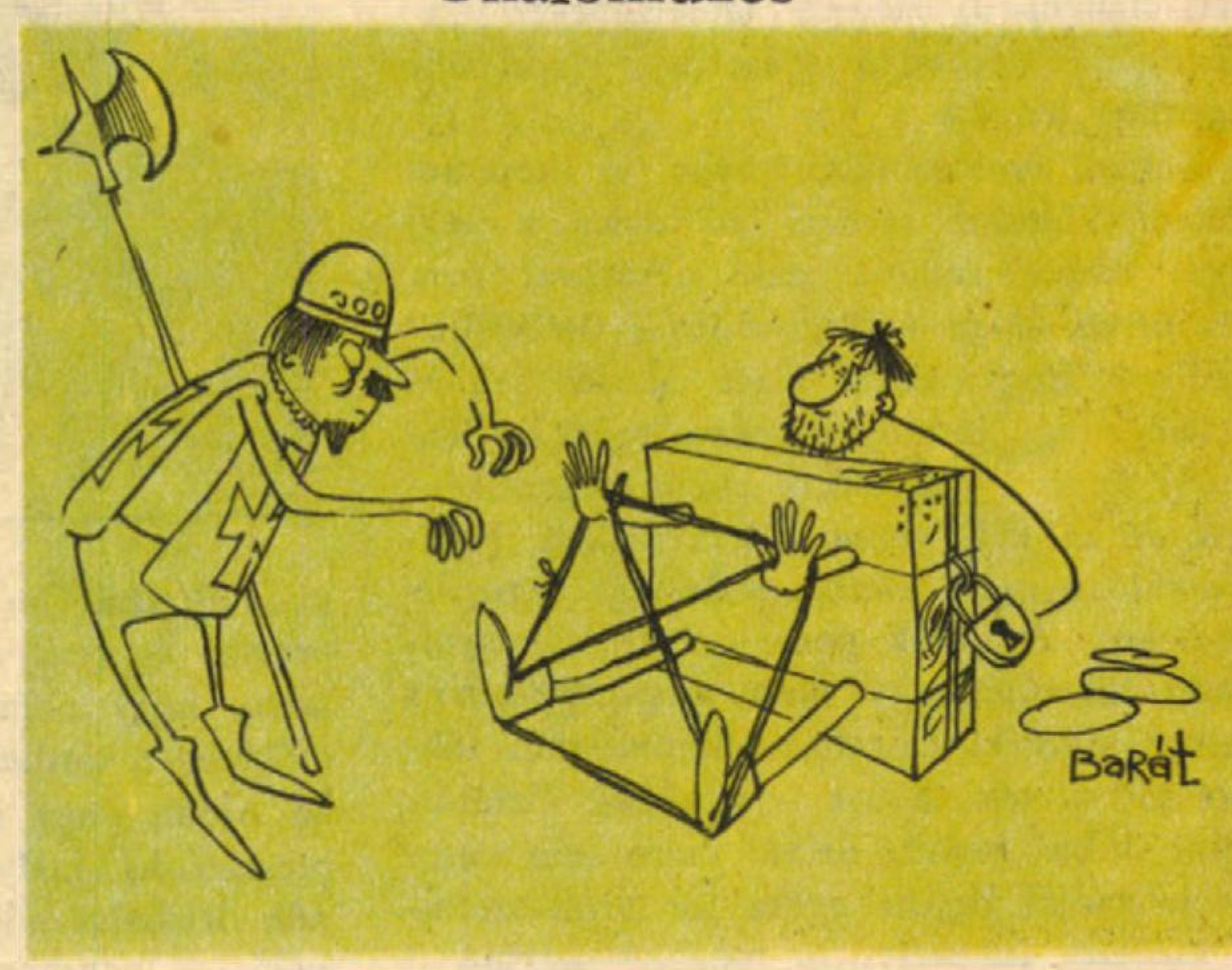
– Ugye mondtam, fiam, hogy előbb-utóbb lesz telefonunk!

Jogos felháborodás

– Hallatlan! Még a gyermeknapon sem szolgálnak ki!?

Unalomüzés

ÜTKÖZIK...

Az olvasók idősebb nemzedéke bizonyára ismeri ezt a patinás viccet:

Egy fiatalember vadul ostromol egy művésznőt. Semmi siker. Elhatározza, hogy véget vet az életének, de még tesz egy utolsó kísérletet. A kis cukrászdában, ahol a fagylaltot majszolják, feldúltan odasúgja a nőnek:

— Icuka, vegye tudomásul, nem tudok és nem is akarok maga nélkül élni! Ha nem lesz az enyém, esküszöm, agyonlövöm magam.

Icukát meghatja a halálos szerelem, és elrebegi:

— Vasárnap délután egyedül vagyok otthon. Öt órakor várom.

Mire a szerelmes ifjú riadtan:

— Vasárnap délután? Jegyem van az MTK—FTC mérkőzésre.

Nem mondunk el régi vicceket időszerűség nélkül.

Bécsben meginterpellálták Gorbach kancellárt, mikorra tűzik ki már végre a választásokat. Miért húzzák-halasztják?

— November 18. a végleges dátum — hangzott a válasz.

Egy ellenzéki képviselő felrikoltott:

— Hiszen november 11-ről volt szó! Miért tolták el ismét egy héttel?

A kancellár széttárta a kezeit, és így szólt:

— November 11-én lesz az osztrák—olasz válogatott mérkőzés.

(NEM KÖZÖLHETŐ KÉZIRATOT KÜLDTEK:)

Sz. Gyula, Bp. XI., — V. Jenő, Szigetvár, — L. Albert Bp. XII., — M. István, Szentes, — É. Katalin, Makó, — K. Ferenc, Bp. IX., — B. Gyula, Vésztő, — Sz. Imre, Vác, — dr. S. Gyula Bp. XIII., — W. László, Bp. XVIII., — F. Szilveszter, Szolnok, — M. László, Bp. IX., — D. Sándor, Bp. XI., — F. Gusztáv, Bp. XVIII., — D. Sándor, Bp. XII., — dr. Gy. Ákos, Bp. VIII., — B. Gyula, Miskolc, — H. János, Bp. III., — S. Dezső, Bp. VI., — R. Anna, Bp., — R. Mária, Bp. V., — Sz. Pál, Bokod, — G. József, Bp. I., — O. Jánosné, Celldömölk, — R. Tibor, Bp. II., — K. László, Bp. XII., — K. Mihály, Cegléd, — B. Klára, Arad, — K. László Bp. XIII.

Eheti hirdetésünk

MAZSOLÁK A HŐGYÉSZI ÁLLAMI GAZDASÁGBÓL

Nem szeretném az olvasókat megtéveszteni: a Hőgyészi Állami Gazdaságban csak a címben jelzett mazsola nem található. Egyébként van ott minden: 1500 dolgozó, 60 000 naposcsibe, négyféle díjnyertes bor és sok holdnyi sör-komló, ami büszkén fut fel drótszálakon az ég felé, ellentétben a későbbiek folyamán előállított sörrel, amely alázatosan lapul meg a sok hab súlya alatt a pohár fenekén.

És mindezen felül van Hőgyészen egy állami státusban levő uhu is, a vadászszenvedéllyel megáldottak örömére. Az uhu úgynevezett csalogató-madár: a közelébe vonzza a kisebb ragadozókat, „akiket" azután így könnyű puskavégre kapni. Egyes rosszmájúak szerint ez hőgyészi viszonylatban úgy történik, hogy amikor az uhu közelébe érnek a kisebb vadak – csirkék, tyúkok, libák és kacsák –, akkor a helybeli vadászok céloznak és lőnek. Namármost: vagy egy kotlóst találnak el, ami még jobbik eset –, még jobb, amikor magát az uhut!

Az Állami Gazdaság példátlanul nagykiterjedésű, ezért csak szívós szovjet terepjárókkal lehet az egyes kerületeket megközelíteni. Ez a „GAZ"-nevű autófajta pompásan veszi az emelkedőket és lejtőket, árkokat és buckákat – s ha az utas kevésbé „pompásan veszi" azokat, a készséges vezető – bizonyos Dódi! – szívesen szolgál nautizán-kúppal, vagy egyéb, tengeribetegség-gátló szerrel.

Hőgyészen van egyébként az ország szinte legtevékenyebb SZB-titkára, Danka Vilmos, az egész gazdaság kedvenc Vilije. Mindent csinál és még ezen felül is rengeteget. Például szerzett egy ausztriai jutalom-üdülést, de sajnos egyetlen dolgozót se tudott szerezni mellé, aki igénybe is akarta volna azt venni. Kénytelen volt a személyzeti vezető elutazni. Mit meg nem tesz egy jó személyzetis, hogy ne nézzék rossz káderesnek!

A gazdaság egyik büszkesége a mesterséges borjúnevelő: a kis bocikat tíznapos korukban elválasztják, s azután dekádonkint külön-külön rekeszekben, mesterséges cumin nevelik őket, egészen 120 napos korukig. Hogy azonban a tehénanyák se unatkozzanak, amíg gyermekeik a borjú-napköziben vannak, beszereztek a szórakoztatásukra egy egymillió forintos fejőgépet. Sajnos, kissé nehéz üzemeltetni, mert a gépről egy tízfilléres alkatrész hiányzik: egy úgynevezett tejnézőke-üveg. Addig is, amíg sikerül azt beszerezni, az üveget gumival pótolják: igaz, hogy azon nem lehet átlátni, de legalább betölti a keretet s így illúziót kelt.

A Gazdaság központi irodáinak ízléses ebédlője van, ízletes koszttal. Sajnos, az irodákon-kívüli dolgozók étkeztetését még nem sikerült megoldani, mert az üzemi konyhák körülbelül olyan „tempóban" épülnek, mint a műhelyek és a kultúrtermek. Aki azonban evés és olvasás helyett mégis el akarja tölteni valamivel az idejét, az korlátlan mennyiségben – futballozhat, lévén ez a hőgyésziek népi sportja. Futballozásuk egészségi állapotukra is jótékonyan hat, a főállatorvos például az elmúlt vasárnap kapus létére egy bravúros vetődés alkalmával annyira kificamította a bokáját, hogy kórházba kellett szállítani, ahol is többnapos vizsgálat után – kihúzták egy fogát.

Végezetül meg kell mondanom, hogy a Hőgyészi Állami Gazdaság dolgozói nemcsak a legvendégszeretőbb, de a leggálánsabb házigazdák. Amikor megcsodáltam egy pompás, vagyontérő zetort, azonnal nekem akarták ajándékozni.

Mindössze annyit kértek, hogy szerezzek cserébe legalább egyetlen cirokseprűt nekik.

Rácz György

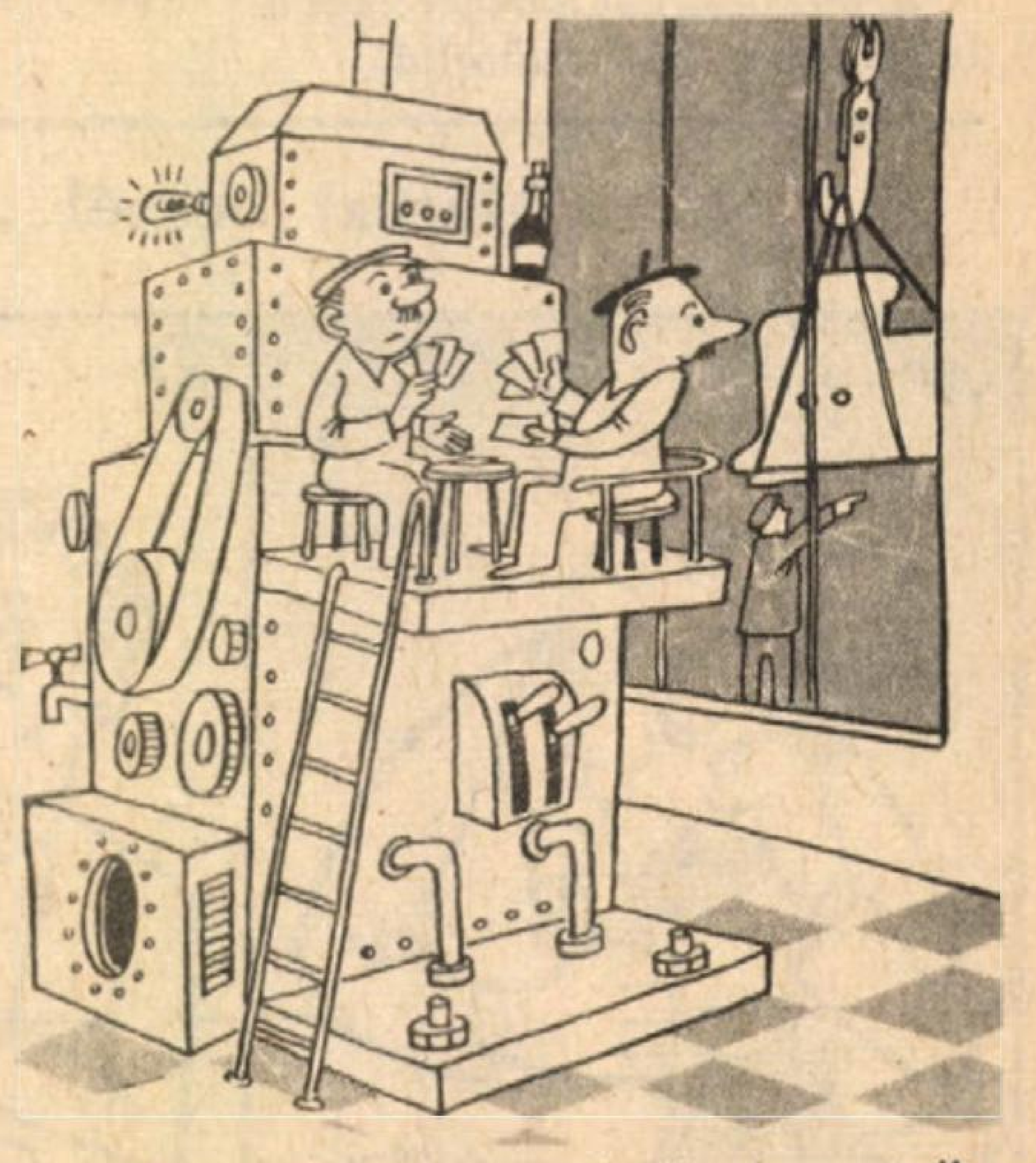
Az önkiszolgálás az árueladás fejlett formája

Pusztai Pál rajza

Kezdeményezésnek nagyszerű, de még nem az igazi

Akadnak még maradiak

– Mi a csudának hoznak új gépet, amikor ezen a régin olyan jól bedolgoztuk magunkat!

Erőszakos képeladók

Nemrégen történt, hogy két jólöltözött férfi állított be az egyik jászsági község tanácsházára. Egy rézkarc-sorozatot kínáltak eladásra a Budapesti Képcsarnok megbízásából. Mindjárt felmutatták a Járási Tanács levelét, melyben a képvásárlást engedélyezik a községfejlesztési tartalék terhére.

A községi tanács elnöke azonban úgy vélte, hogy a

tartalék most fontosabb dolgokra kell, mire az addig sem éppen nyájas képeladók fenyegetőbb színeket kezdtek keverni a meggyőzés palettáján. Az egyik követelte, hogy az elnök közölje az említett tartalék egyszámlaszámát, mert meg akar győződni arról, hogy menyi pénz van az egyszámlán. Végül is a tanácselnök kitöltötte a megrendelőt azzal a feltétellel, hogy az csak a legközelebbi tanácsülés jóváhagyásával válik érvényessé.

A mindenre képes képeladók ennek ellenére már hetekkel a tanácsülés előtt elküldték a rézkarc-sorozatot, sőt, a vételárat is inkasszálni akarták a banktól. Igazán nem az eladókon múlott, hogy a sorozatot a községi tanács mégis visszaküldhette, mert a bankszámlán volt egy megjegyzés, mely szerint az inkasszálást bizonyos határidőig kifogásolni lehet. A tanács a számlát kifogásolta, és ezzel sikerült pontot tenni a kínos eset végére.

Mielőtt mi is pontot tennénk a tanulságos történet után, hadd mondjuk el egy-két mondatban azt, amit ehhez az esethez kommentárképpen fűzni lehet: a Képcsarnok jól teszi, hogy művészeink szép, ízléses alkotásait eljuttatja a falvakba. Ám, amilyen kellemes egy szép művészi kép a falra akasztva, épp olyan kellemetlen, ha azt bárkinek erőszakosan a nyakába akasztják.

(fü)

Nincs uborkaszezon!

Elégedett gyönyörűséggel szemlélem a körúti csemegeüzlet kirakatát. A halak orgiáját. Látható és kapható itt dán és lengyel, szovjet és portugál, francia és német, meg még egy tucatnyi nemzetiségű szardínia, tonhal, bückling és ringli. Úgy lubickolnak a halacskák olajban, paradicsomban, worcester-szószban, sóslében, mint hal a vízben. S kapható a boltban lelkem épülésére és hasam örömére kínai narancsbefőtt, kubai ananászlé, friss kókusz, sörbet-fügepálma, sok déligyümölcs, Ali győzelemünnepe van ma!

Öröm nézni.

Bizalommal lépek az üzletbe. És kidobnak. Már a hatodik csemegeboltból.

Ecetesuborkát kértem ugyanis. Magyar ecetesuborkát.

Most nincs. Csak nyáron lesz, ötkilós üvegekben, amikor a kutyának sem kell, mert nem tudod oly gyorsan megenni, hogy nyakadra ne poshadjon a melegben.

Jó. Elhiszem, hogy most éppen valami okból nincs magyar uborka. Akkor viszont

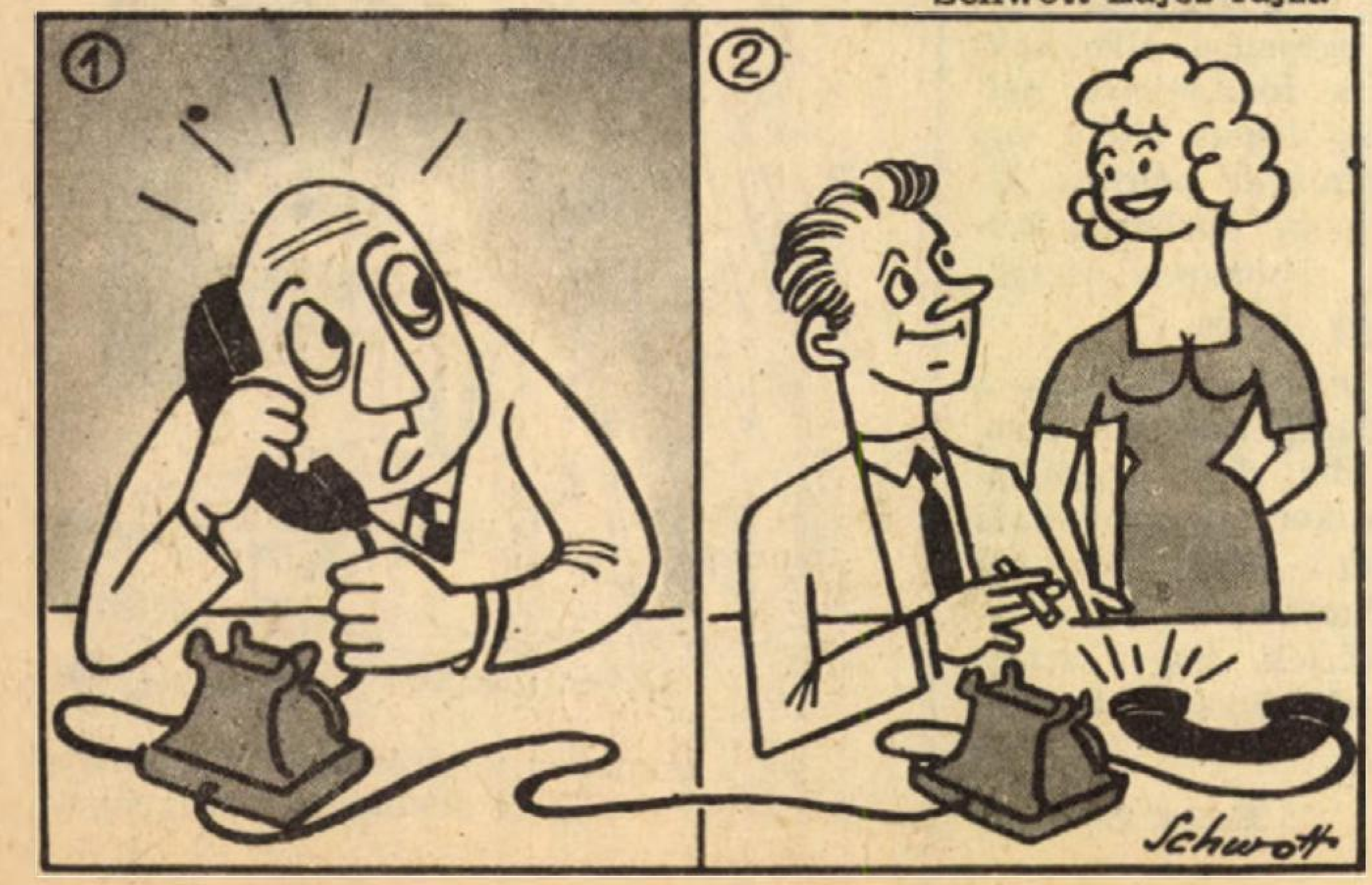

esedezem: egy-két vagon füstölt kengurúfilé helyett importáljunk egy kis uborkát Ausztráliából, ha közelebb nem terem ez az egzotikus gyümölcs.

e.

Mással beszél...

Schwott Lajos rajza

Mese a rakoncátlan ébresztőórákról

Hol volt, hol nem volt, hetedhét kerületen is túl, élt egyszer egy Fogyasztó, aki vásárolt magának egy ébresztőórát. Az ébresztőóra azonban néhány nap múlva elromlott, és a Fogyasztót ettől kezdve a szomszédja keltette föl, mígcsak ki nem szenvedett az ő órája is.

A Fogyasztó ekkor méregbegurult, és elhatározta, hogy megjavíttatja a gonosz kis órát. Azt hitte, hogy a vekker édesszüléje, a Magyar Optikai Művek majd hipp-hopp, ráncbaszedi a rakoncátlan vekkert. Ám kiderült, hogy erről szó sincs, a MOM mostohán bánik saját termékeivel, és nincs berendezkedve apró-cseprő javítgatásokra.

Mivel seholsem talált valamiféle központi órajavítószervizt, a Fogyasztó jobban megnézte a jótállási jegyet, és megtudta, hogy a javítás dolgában oda kell visszazarándokolnia, ahol az órát vette.

Elment tehát az áruházba, ahol megnyugtatták: egyet se búsuljon, nem ő az egyetlen, aki így járt, sok-sok kis vekker várja, hogy rendbehozzák. Hetenként kétszer külön ember jön el, hogy elszállítsa az összegyűlt javítanivalókat az Óra- és Ékszerkereskedelmi Vállalat erre a célra rendszeresített műhelyébe.

A Fogyasztó emlékezett még arra a rendeletre, mely szerint a garanciális javításoknak nyolc napon belül el kell készülniök, s mikor felvirradt a kilencedik nap, ismét elment az áruházba, hogy elhozza az ő vekkerét.

Ha lehet, még több kicsi ébresztőórát talált ott, de az övé még nem készült el. Csitították szép szóval, hogy sok az óra, kevés az órás, meg hogy szervezik már az áruház külön órajavító műhelyét. Ám most legalább két hét telik el a többszörös adminisztrációval, meg a vekkerek oda-vissza fuvarozásával. Ön még szerencsés, hogy pesti — mondották —, mert a legtávolabbi vidéken megbokrosodott ébresztőórákat is a fővárosba küldik reparálásra, csakhogy az sokkal tovább tart, a dolog természeténél fogva.

Bosszankodott cudarul a Fogyasztó, és elment a Nagykereskedelemhez megtudni: miért van ez így?

— Mi voltaképpen kényszerhelyzetben vagyunk — mondotta a Nagykereskedelem —, valakinek csak ki kell javítani azokat a vekkereket. Szorgalmazzuk a vidéki javítások helyi megoldását, de amíg sikerül, még sokan fognak elaludni reggelente, vekker hiányában.

E megnyugtató kilátások birtokában a Fogyasztó hazament, és ahogy a mesében illik, papírra vetette három kívánságát:

1. Ne romoljanak el tömegesen az ébresztőórák!
2. Ha már elromlottak, ne hárítsák a kereskedelemre a javításokat, mert az nem az ő feladata.
3. A Magyar Optikai Művek ne nézze tétlenül a garanciális javítások bonyodalmait!

Vajon akad-e egy jó tündér a MOM-ban vagy felettes szerveinél, ki e mesebeli kívánságokat meghallgatja?

K. M.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Dunaújvárosi őrjárat" című közleményünkben megemlítettük, hogy az ország legnagyobb iskolájának étkezője elé nem terveztek kézmosót. B. Császár Ildikó, a Műegyetem Középületeket Tervező Intézetének tanársegéde közölte velünk, hogy a terveiben nemcsak a kézmosó, hanem kultúrterem, úttörőszoba és más egyéb is szerepelt. Ezeket azonban az illetékes hatóságok a kivitelezés során feleslegesnek minősítették.

*

„Elszakadt a húr" című panaszom közlését köszönöm. A cikk hatására problémám végérvényesen megoldottnak tekinthető. Emberi számítás szerint skálahúrjaim túlélik a rádiómat. Ugyanis nemcsak a gyártó vállalat küldött két darabot, hanem egy hajdúszoboszlói szerviztől öt különféle tekercset, egyik kelet-berlini olvasójuktól pedig öt méter skálahúrt kaptam.

Molnár Gyula
Konyár

„Kié a döntés joga?" című bírálatukra közöljük, hogy a neszmélyi állomás forgalmi szolgálattevője helytelenül járt el, amikor a panaszostól megtagadta a balesetbiztosítási bélyeg nélküli havi jegy kiadását. Intézkedtünk, hogy a jövőben hasonló eset ne forduljon elő.

MÁV Igazgatósága
Sárvári Mihály ig. h.

Japánok és indiánok harca

A japánok és indiánok harcát egy értekezleten határozták el, a Marcibányi téren. Ezt onnan tudom, hogy én is ott ültem egy padon, és közvetlen közelemben folyt le az értekezlet, amelynek résztvevői komoly, megállapodott férfiak voltak — már a legkisebb is elmúlt köztük öt éves, a legnagyobb pedig talán már nyolc is lehetett.

Azt az első pillanatban láthatta bárki, hogy az értekezletnek két vezéregyénisége van. Egy Szeplős meg egy Leütött Térdű. Összesen hatan voltak, azaz tulajdonképpen heten, de a hetediket nem lehetett komolyan venni, mert az lány volt, és attól lehetett tartani, hogy ha valaki harc közben véletlenül nagyobb fájdalmat okoz neki, akkor bőgni kezd. Viszont azért valahogy mégis be kellett venni a harcba, mert egyrészt ő volt a kistestvére a Szeplősnek, másrészt azzal fenyegetőzött, hogy ha nem veszik be a harcba, akkor hazamegy, és megmondja a mamának, hogy már megint verekedni akarnak.

Erre bevették a harcba, de kimondták, hogy ő nem harcos lesz, hanem ő lesz a Biztonsági Tanács, és ő fogja meghatározni, hogy a harcban ki legyen a japán és ki legyen a magyar. Mert — ezt elfelejtettem megemlíteni — eleinte japánok és magyarok harcáról volt szó, de senki se akart japán lenni, mindenki csak magyar akart lenni, és amikor a Biztonsági Tanács azt ajánlotta, hogy az ő bátyja, a Szeplős legyen a főmagyar, és a Leütött Térdű legyen a főjapán, akkor a Leütött Térdű azt mondta, hogy ebben az esetben inkább nem is harcol, hanem majd rögtön ad a Biztonsági Tanácsnak két olyan pofont, hogy hazagurul.

Így határozták aztán el, hogy a Leütött Térdű japán marad, de az ellenfelei nem magyarok lesznek, hanem indiánok, és ezzel kezdetét vette a japánok és indiánok harca, az ádáz küzdelem két olyan népfaj között, akik a világtörténelem során most állottak szemben első ízben egymással, itt, a Marcibányi téren, Budán.

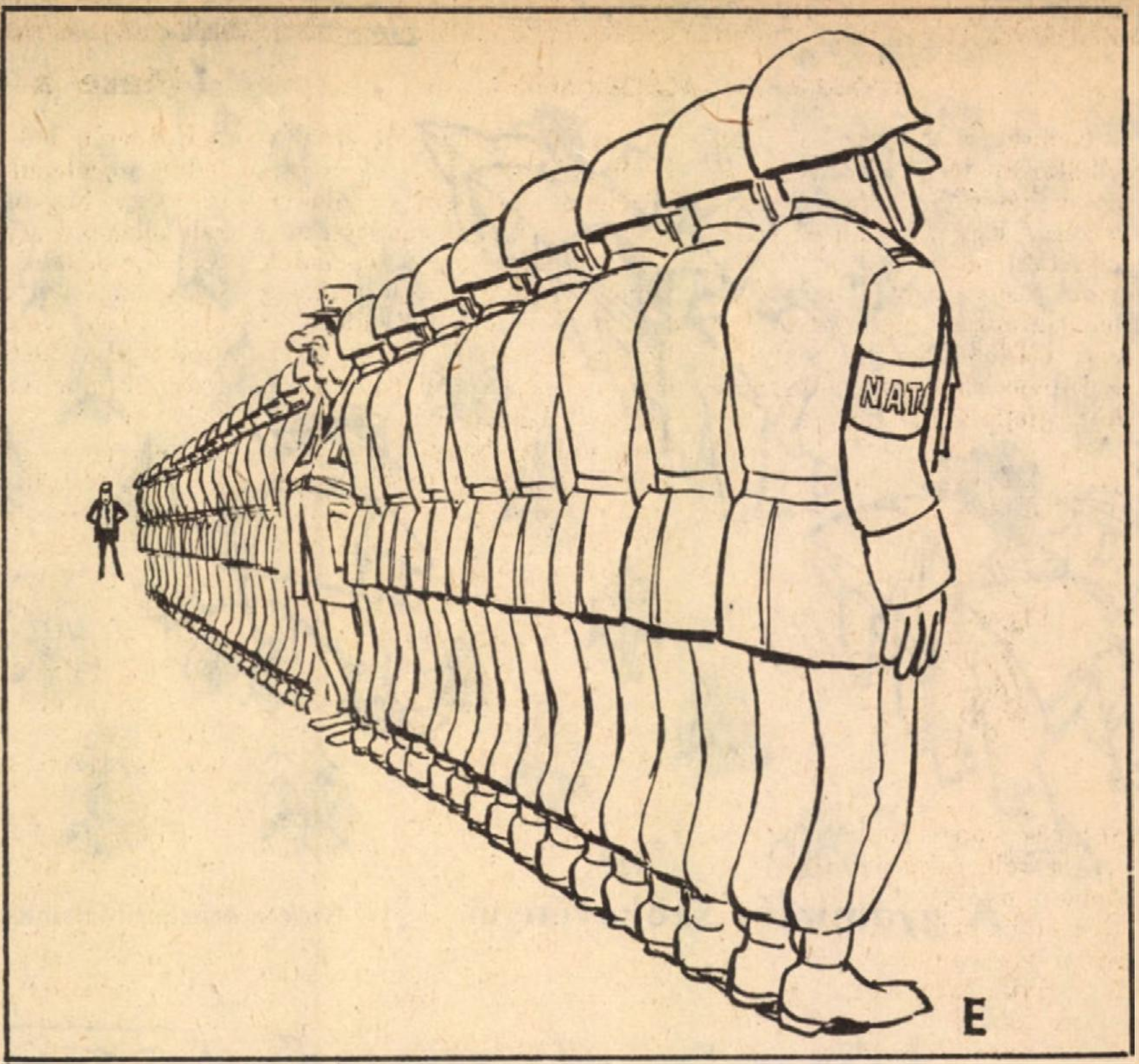
Mielőtt azonban a harcot megkezdték volna, először a feltételekben egyeztek meg. Mindkét oldalon kineveztek egy Főtábornokot, egy Alhadnagyot és egy Fregattot. A Fregatt tengeri parancsnok és annak, mint tengeralattjárónak, gáncsolni is szabad.

A többiek csak kézzel harcolhatnak és sárgolyókkal, amiket a küzdő felek közösen gyártottak. Rúgni nem szabad, és akit mégis megrúgnak, az nem rúghat vissza, hanem panaszt tesz a Biztonsági Tanácsnál, és az illetőt a Biztonsági Tanács rúgja vissza. Miután azonban a Biztonsági Tanács, mint lány, nem tudhat akkorát rúgni, mint egy fiú, ennélfogva minden egyes rúgás megtorlása gyanánt kettőt rúghat.

Már éppen kezdődni akart a japánok és indiánok harca, mikor jött egy magas fiú, nagyon szép gyufacímkéket hozott, és erre az összes küzdő felek összeültek csereberélni.

És én csak azt szeretném, ha ide fejlődnének a dolgok a Nagy Játszótéren is.

Zágon István

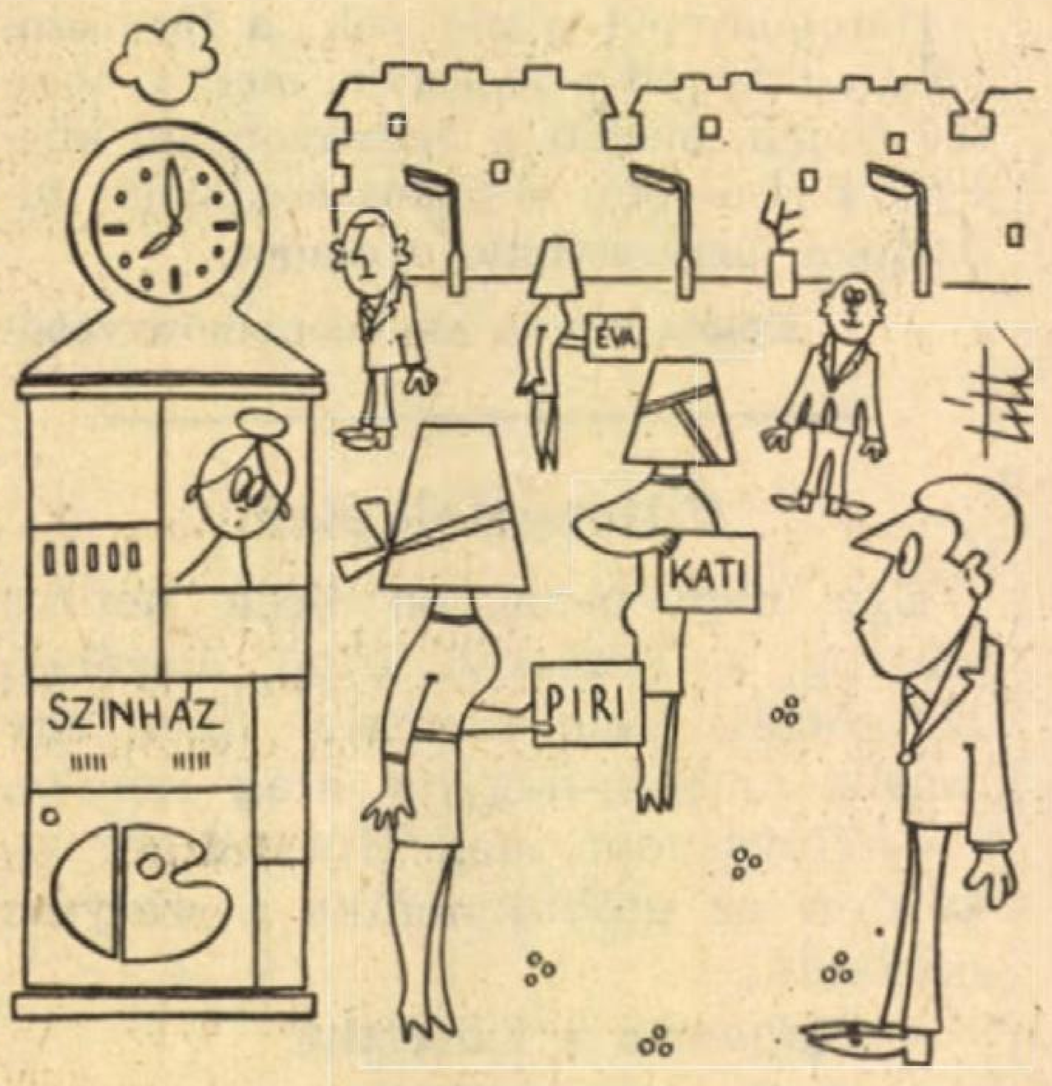
Dísz-szemle a NATO-ban

(Az Arbeiter Zeitung rajza)

Beküldött RAJZOK

Az új kalapdivat

Tóth József rajza

Randevú

Gyermekcipő

Zsoldos Sándor rajza

– Ezt legalább nem fogja gyorsan kinőni!

Segítség a költőknek

Menko László rajza

Sürgős!

Papp Imre rajza

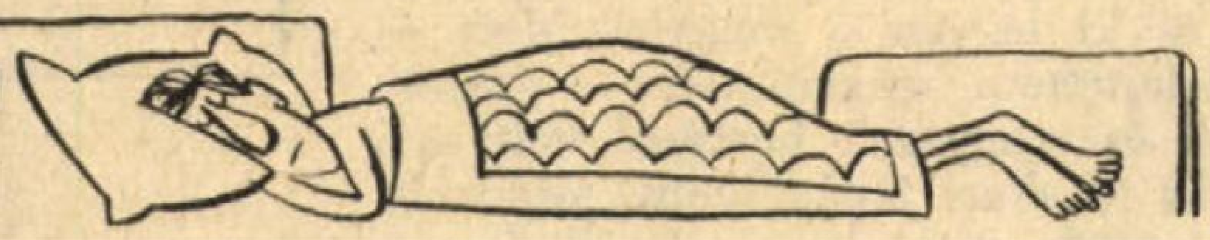

– Engedjék meg, hogy soron kívül bemehessünk. Mozijegyünk van a négy órás előadáshoz . . .

A gyomirtás szökevényei – Ezek gyomtalanul eltűntek! Szűr-Szabó József rajza

ÁRPÁD ÉBREDÉSE

Ez a história nem Vörösmarty ünnepi előjátékáról szól, amellyel hajdan a pesti magyar színház megnyílt, hanem a Nemzeti Színház főrendezőjének, a debreceni Csokonai Színház igényes és eredményes igazgatójának, Horváth Árpádnak ébredéséről.

Horváth Árpád — aki röviddel a felszabadulás előtt nyilas csendőrpribékek kezén pusztult el — híres nehéz lefekvő és még nehezebb felkelő volt. Ha éjfél és hajnal között a nyolcadik-tizedik dupla- vagy szimpla-feketekávé után aludni tért, mindig szigorúan meghagyta, hogy a reggel kilenc órai próbához fél hétkor kezdjék költeni. Árpád ébresztésének, ennek a nagy türelmet és fantáziát igénylő, bonyolult feladatnak, debreceni direkciója idején, Arany Bika-beli szállásán, a „hosszú Nándi" lett a mestere. A hosszú Nándi akkortájban segédportás, vagy talán még csak „lohndiener" volt az Arany Bika szállóban, de Horváth Árpád rokonszenvét és bizalmát rangján felüli mértékben bírta. Így nem kellett attól tartani, hogy a költögetés különböző fázisaiban — úgymint: suttogás, kiabálás, rázás, ráncigálás, takaró-lehúzás, lepedő-kirántás stb. — a direktor vele szemben súlyosan visszasértő magatartást tanúsít. Horváth Árpádnak ezekben a reggeli viaskodásokban egyetlen gondja volt: hogy Nándi minden ébresztési kísérlete ellenére tovább tudjon aludni.

Így volt ez azon a reggelen is, amikor Horváth Árpád lefekvése előtt külön üzenetet hagyott Nándinak a portán: „Főpróba! Költést teljes eréllyel kérem!" A teljes erélyben nem volt hiány, de Árpád a suttogás, kiabálás, rázás, ráncigálás, takaró-lehúzás, lepedő-kirántás után sem ébredt. Sőt: párnáit görcsösen fejére-fülére szorítva, talán mélyebben aludt, mint ébresztése előtt.

Ekkor a hosszú Nándi súlyos lépésre szánta el magát. Pillanatnyi harci szünet után a sündisznó-módra összegömbölyödött igazgató fölé hajolt, és halkan, tagoltan a következőt mondta:

— Tetszik tudni, hol voltam tegnap este, direktor úr? A színházban. Tetszik tudni, mit láttam? „A méltóságos asszony trafikjá"-t. És tetszik tudni, mit állapítottam meg? Azt állapítottam meg, hogy a legnagyobb magyar drámaíró: Bús Fekete László!!

A bomba robbant. Horváth Árpád, aki magas művészi színvonalú és eszmei tisztaságú színházról álmodozott, és fogcsikorgatva kényszerült a kasszát hozó, bárgyú búsfeketék bemutatására — a hosszú Nándi istenkáromló irodalmi megállapítását álmai legmélyén is meghallotta. Meghallotta — s talpra pattant, mint akit skorpió csípett meg.

— Ki meri ezt mondani? — dörögte, s a párnát két kézzel magasba emelve, a bosszúállás angyalaként állott meg a hosszú Nándi előtt.

Majd félpercnyi feszült csend után megkérdezte:

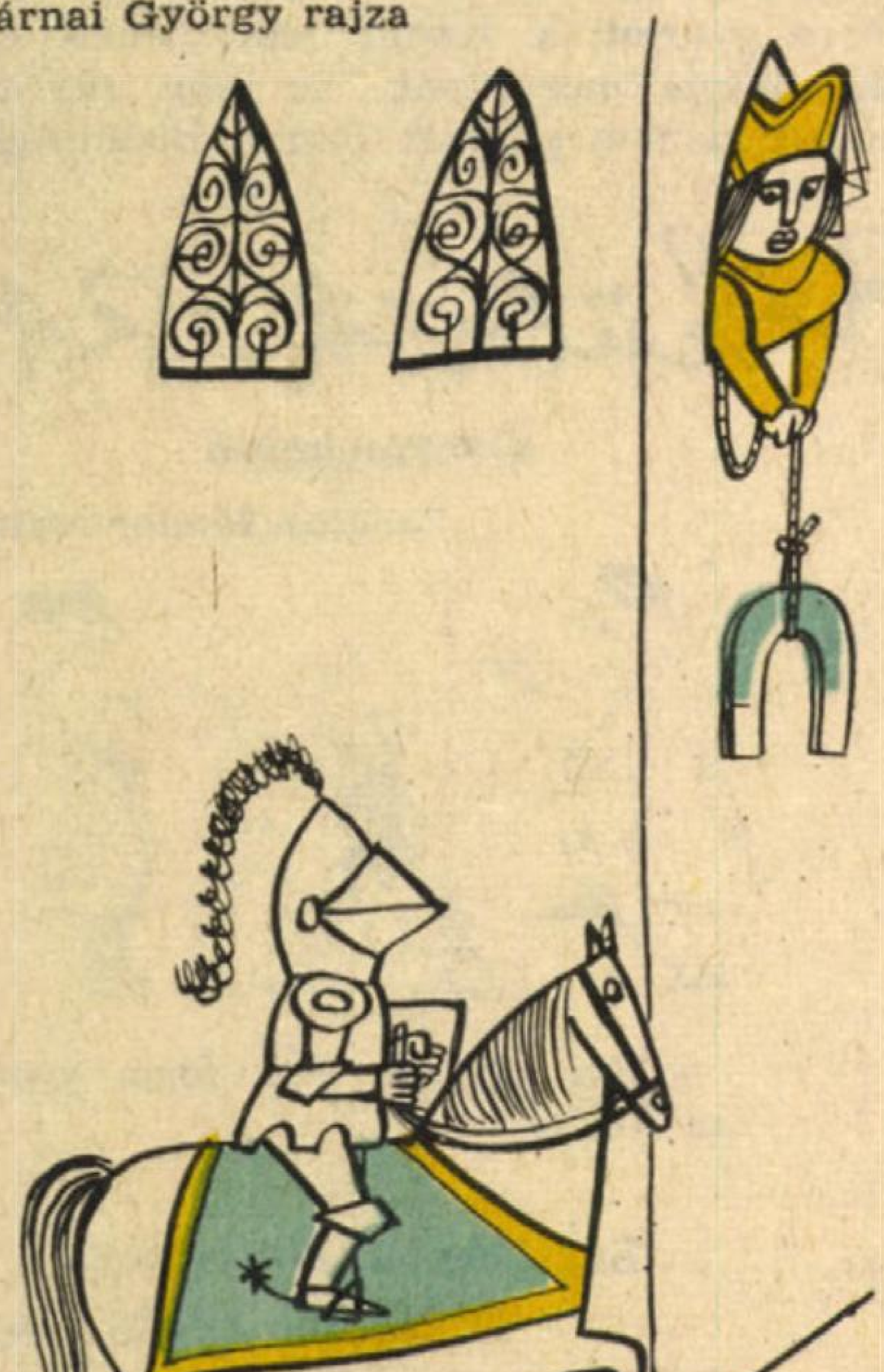
— Hány óra?

Háromnegyed nyolc volt, a fürdőszobában zuhogott a melegvíz, mert a hosszú Nándi, mielőtt a hátborzongató kijelentést elsusogta, a biztos eredmény tudatában megeresztette a csapot.

Békés István anekdotáskönyvéből

Lovagkor

Várnai György rajza

A mohó várúrnő

Pillanatfelvétel

Egy nagyon-nagyon öreg nénike csoszog a Pozsonyi úton, kezében szatyorral. Vele szemben tipeg egy másik nagyon-nagyon öreg nénike.

— Hová-hová *siet*, Horváthné? — kérdezi az utóbbi nénike a szatyros nénikétől.

— *Rohanok* a Közértbe.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.2633 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.